

Cháu của bà

tác giả: Nguyễn Nhật Ánh

Chương 1

- Đồ Lễ! Mày làm sao thế hả?

Khi Đồ Lễ để lọt lưới đến quả thứ bảy thì đội trưởng Tiểu Long không nhìn được, quát lên the thé. Chưa bao giờ Tiểu Long thấy Đồ Lễ bắt gôn tệ như bữa nay. Mà đối thủ có phải hùng mạnh gì cho cam. Đội bóng 9A3, tức đội 8A3 năm ngoái, xưa nay chưa bao giờ được xem là đối thủ ngang tầm với đội bóng 9A4.

Năm ngoái, đội bóng 8A4 còn ngán ngại đội 9P2 phần nào. Nhưng năm nay tại lớp 9 đã ra trường, đội bóng của Tiểu Long coi như không còn đối thủ.

Thế mà vừa đụng đội 9A3 trong trận giao hữu đầu năm, chỉ mới trong vòng bốn mươi phút, đội bóng của nó đã để đối phương dẫn trước tới 4-7, một tỉ số không tưởng nổi.

Mặc dù đây không phải là trận tranh giải, nhưng để thủng lưới tới bảy quả trong một trận đấu thì đúng là làm trò cười cho thiên hạ! Tiểu Long hậm hực nghĩ và tự dưng nó giận thẳng Tàn quá.

Tàn là thủ môn chính thức của đội 9A4 nhưng hôm nay lại ốm. Sao những hôm khác nó không chịu ốm giùm cho, lại nhè ngay cái ngày quan trọng này lại lẫn ra ốm, đúng là đồ ghê ngứa! Tiểu Long lại tức mình lầu bàu và quay nhìn Đồ Lễ này đang lom khom moi bóng ra khỏi lưới:

- Hôm nay mất mũi mày để đâu thế?

Đồ Lễ không nói gì, buồn bã co chân đá bóng lên giữ sân.

Thấy mặt mày Đồ Lễ buồn thiu, Tiểu Long không nỡ gắt tiếp, lặng lẽ quay lại vạch giao bóng.

Tiền vệ Lâm quạu quọ:

- Nếu thằng Đồ Lễ cứ tiếp tục "để lỗ" như thế này, bố ai mà đá nổi!

Hải quần cũng than thở:

- Ủ, tao cũng chẳng còn tinh thần đâu mà sút vào lưới đối phương!

Quý ròm, Minh Vương và Dưỡng tuy không mở miệng oán than nhưng nhìn vẻ mặt xuôi xị của ba đứa này, Tiểu Long biết các bạn mình đã nản chí lắm.

Trước một tỉ số kinh hoàng như thế, Tiểu Long dĩ nhiên cũng chẳng phấn khởi gì nhưng là đội trưởng, nó không thể để lộ sự hoang mang ra ngoài.

- Thôi, đá tiếp đi! - Tiểu Long hắng giọng động viên đội nhà - Còn hai mươi phút, tại mình thừa sức gỡ hòa mà!

Tiểu Long nói đại, không ngờ vừa giao bóng chừng hai ba phút, Quý ròm đã tinh khôn sửa bóng vào góc lưới đội 9A3, gỡ 5-7. Mười phút sau, một quả trái phá của Hải quần đi vào góc hiểm rút ngắn tỉ số còn 6-7.

Các cầu thủ 9A4 lên tinh thần, dồn dập tấn công. Khi trận đấu chỉ còn năm phút, một lần nữa Quý ròm đột nhập vùng cấm địa đối phương, khéo léo gây bóng qua người thủ môn, ghi bàn thắng thứ bảy, xoá nhòa cách biệt mong manh, kéo theo những tiếng hoan hô dậy đất của đám cổ động viên 9A4 bu nghệt chung quanh.

Nhưng oái oăm thay, trong khi các tiền đạo cố tìm mọi cách ghi bàn thắng quyết định thì Đồ Lễ lại để lọt lưới thêm hai quả lạng xẹt. Và khi còi trọng tài ré lên kết thúc trận đấu với tỉ số 9-7 nghiêng về phía đội 9A3 thì các cầu thủ 9A4 không hện mà cùng đổ gục xuống sân như những cây chuối bị chặt gốc.

Quý ròm nằm lăn trên cỏ, hai tay ôm mặt:

- Trời hỡi trời!

Hải quần thu nắm đám, đám một phát vào không khí:

- Ông sẽ tìm thằng Tàn ghê, tẩn cho nó một trận.

Minh Vương thường ngày điềm tĩnh là thế mà lúc này cũng quỳ mọp trên sân, nắm tay bình bịch xuống đất:

- Tức ời là tức!

Nó ngoái cổ về phía sau, đưa mắt tìm Đồ Lễ và nghiêng răng ken két:

- Muôn sự cũng tại...

Nó định nói "Muôn sự cũng tại thằng Đồ Lễ mà ra" nhưng đèn phút chót sức nhớ Đồ Lễ thuộc tổ 5 của mình, nó liền im bặt.

Nhưng Dưỡng đã nghe thấy, liền cười hê hê:

- Muôn sự cũng tại thằng Đồ Lễ tổ mày chứ gì!

Dưỡng hừ mũi:

- Bữa nay nó bắt gôn quờ quạng chẳng khác gì xảm tìm bạc cắc!

Nghe nhắc đến Đồ Lễ, Hải quần bật ngồi dậy:

- Đúng rồi! Hôm nay "thủ phạm" chính là thằng Đồ Lễ!

Thằng Lâm cũng tức tối không kém. Nó gầm lên:

- Chính nó đã hạ nhục tội mình! Tội mình phải hỏi tội nó.

Lâm khoát tay một cái, cả bọn lập tức đi theo Lâm.

Trong thoắt mắt, sáu đứa đã vây quanh Đồ Lễ.

Chàng thủ môn tội nghiệp lúc này đang ủ rũ ngồi gục đầu trên gối, mặt thần thờ nom đến tội. Để lọt lưới chín quả trong một trận đấu, chắc nó đau xót lắm.

Bất chấp vẻ mặt buồn rười rượi của Đồ Lễ, Lâm vỗ đánh bộp lên vai bạn, xỏ ngọt:

- "Ăn trứng" no nê chưa hờ mày!

Đồ Lễ ngày thường mồm mép không thua gì Lâm, nhưng bây giờ lại im thít, vẻ cam chịu.

Hải quần gầm gừ:

- Mày đừng tưởng nín thinh như thế là xong! Trả lời tội tao đi, mày có nhận tiền của tội 9A3 không?

Lần này thì Đồ Lễ không thể không mở miệng. Nó ngược lên, nhìn Hải quần bằng ánh mắt đau khổ:

- Mày đừng có nói bậy!

Hải quần cười khẩy:

- Nếu mày không cố tình buông thì làm sao bên mình bị thùng lưới tới chín quả được!

Đồ Lễ buồn thiu:

- Hôm nay tao mệt.

Quý ròm định hùa theo tội bạn trách cứ Đồ Lễ vài câu cho hả giận, giờ thấy Đồ Lễ bộ tịch như con gà rù, nó bất giác động lòng:

- Mày ôm hờ?

Đồ Lễ mừng rơn:

- Ủ, tao ôm.

Lâm đột ngột thò tay sờ lên trán Đồ Lễ, nghe ngóng một hồi rồi bĩu môi:

- Xạo đi mày! Tao chả thấy trán mày nóng tí ti ông cụ nào cả!

- Thật mà! - Đồ Lễ nói giọng phân trần - Tao ôm từ hôm qua lận.

Tiểu Long nhú mày:

- Thế sao mày không nói cho tội tao biết?

Đồ Lễ tặc lưỡi:

- Thoạt đầu tao định nói nhưng rồi tao nghĩ nói ra cũng chẳng để làm gì, chỉ tổ khiến tội mày lo lắng!

Thằng Tàn nằm liệt ở nhà, nếu tao nghĩ luôn thì ai sẽ bắt gôn?

Hải quần nheo mắt nhìn Đồ Lễ, bụng bán tín bán nghi. Còn Dưỡng thì cười mát:

- Ý mày muốn nói hôm nay mày để thua đến chín quả là còn ít phải không?

Đồ Lễ nhăn nhó:

- Tao không nói vậy.

Đội trưởng Tiểu Long trầm ngâm một lát rồi đưa tay quẹt mũi, tuyên bố:

- Nếu đúng như thằng Đồ Lễ nói thì trận thua tan nát hôm nay có thể coi như một tai nạn đột xuất, không có gì phải bàn luận nữa!

Tiểu Long đứng lên:

- Tội mình về!

Quý ròm đưa tay kéo Đồ Lễ dậy:

- Mày cũng về đi! Đừng buồn nữa!

Đội trưởng đã nói vậy cả đội đành giải tán. Nhưng hai đứa trong băng "tứ quạ" là tiền đạo Hải quần và tiền vệ Lâm dường như bất phục.

Lâm bá vai Hải quần vừa đi vừa ngâm ngợi:

- Bởi Đồ Lễ hôm nay "để lỗ"

Mình tốn tiền mua rô đựng banh!

Hai câu thơ của thằng Lâm khiến Đồ Lễ mặt rúm lại như quả cau khô. Nó nghe hai câu thơ này không phải lần đầu. Cứ sau những trận Đồ Lễ thay thằng Tàn giữ gôn và lúp chụp để lọt lưới vài ba quả, thế nào thằng Lâm "thi sĩ Hoàng Hôn" cũng ông ổng ngâm tặng nó hai câu này. Những lần như vậy, Đồ Lễ không

tài nào nhìn được. Bao giờ nó cũng ngoác mồm cãi lại, có khi suýt xảy ra đánh nhau to.
Nhưng hôm nay, Đỗ Lễ chẳng buồn lên tiếng. Đầu cúi gằm, nó lùi thủi đi sau lưng tụi bạn.
Hải quần nhác thấy, huých khuỷu tay vô hông thẳng Lâm:
- Đừng chọc nó nữa, mày!

Chương 2

Hôm qua Hải quân hỏi Đỗ Lễ có nhận tiền của tụi 9A3 không là hỏi chơi, hỏi cho hả tức. Vì thằng Đỗ Lễ để lọt lưới nhiều quá.

Chứ chẳng ai nghĩ Đỗ Lễ bị tụi 9A3 mua chuộc. Trong một trận cầu giao hữu chẳng có gì quan trọng, chả ai mua chuộc đối thủ làm gì, dù chỉ với một que kem.

Tiểu Long dĩ nhiên cũng nghĩ vậy. Nhưng sáng nay nó vừa vào lớp, nhỏ Lê Hằng đã đưa tay ngoắt ngoắt.

- Tiểu Long ơi, lại nói cái này cho nghe nè.

Tiểu Long ngạc nhiên bước lại:

- Gì thế?

Đội Tiểu Long đến gần, Lê Hằng hạ giọng về bí mật:

- Bạn là đội trưởng, vậy bạn có biết vì sao hôm qua đội bóng lớp mình thua xiểng liểng thế không?

- Biết! - Tiểu Long không hiểu sao Lê Hằng lại hỏi như vậy nhưng vẫn gật đầu đáp - Tại Đỗ Lễ bị ốm.

- Sao bạn biết Đỗ Lễ bị ốm?

Nghe Lê Hằng hỏi dồn, Tiểu Long hơi ngập ngừng:

- Chính Đỗ Lễ nói.

Lê Hằng nhún vai:

- Như vậy bạn bị lừa rồi.

- Tôi bị lừa? - Tiểu Long trố mắt.

- Đúng vậy. Lê Hằng nghĩ Đỗ Lễ để thùng lưới dễ dàng như thế không phải vì ốm.

- Thế vì cái gì?

Lê Hằng bồng nói:

- Cách đây hai ngày Lê Hằng nhìn thấy Đỗ Lễ ngồi uống nước với một cầu thủ 9A3.

Lê Hằng không trả lời thẳng câu hỏi của Tiểu Long, nhưng ý tứ đã quá rõ.

Tổ cáo của Lê Hằng làm Tiểu Long giật thót:

- Tụi nó ngồi với nhau ở đâu?

- Trong căng-tin.

Tiểu Long nhíu mày:

- Sao Lê Hằng biết đưa ngồi với Đỗ Lễ là cầu thủ đội 9A3?

- Ngay lúc đó thì Lê Hằng không biết, nhưng hôm qua anh chàng đó sút bóng vào lưới Đỗ Lễ thì Lê Hằng nhận ra.

Tiểu Long cắn môi:

- Nó mặc áo số mấy?

- Số 7.

- À, thằng Hùng đầu đinh.

- Đúng rồi! - Lê Hằng reo lên - Anh chàng này để đầu đinh.

Tiểu Long trầm ngâm một thoáng rồi thận trọng hỏi:

- Bữa đó ngoài Lê Hằng, còn có bạn nào trong lớp mình nhìn thấy Đỗ Lễ ngồi với thằng Hùng đầu đinh nữa không?

- Không. Chỉ có mình Lê Hằng thấy. Vì lúc đó là sáng sớm, học sinh mới lác đác.

Đang nói, Lê Hằng như chợt nghĩ ra điều gì, liền cau mày:

- Bộ Tiểu Long không tin Lê Hằng hở?

- Lê Hằng đừng hiểu lầm! - Tiểu Long bôi rôi xua tay - Tôi chỉ hỏi cho biết thế thôi.

- Biết để làm gì?

Tiểu Long nghiêm nghị:

- Nếu chỉ có mỗi mình Lê Hằng nhìn thấy thì tôi đề nghị Lê Hằng đừng nói chuyện này với ai.

- Sao vậy?

- Chưa rõ thực hư ra sao, nếu tin này loang ra bạn bè sẽ ngờ vực lẫn nhau.

- Nhưng Lê Hằng đã nói với Tiểu Long rồi.

- Nói với tôi thì được! - Tiểu Long khịt khịt mũi - Tôi sẽ kín đáo điều tra xem như thế nào.

Lê Hằng liếm môi:

- Thế Lê Hằng nói với thầy Vĩnh Long được không?

- Nói với thầy Vĩnh Long làm chi? - Tiểu Long ngắc tò te - Thầy đâu còn làm chủ nhiệm lớp mình.

Thầy Vĩnh Long dạy toán, làm chủ nhiệm lớp 9A4 có có mỗi tháng đầu tiên. Qua tháng thứ hai, Cô Vĩnh

Bình thay thế vai trò của thầy. Còn thầy được ban giám hiệu cử qua làm chủ nhiệm lớp 9A3. Bạn bè trong lớp kháo nhau: tụi 9A3 "quậy" lắm, phải nghiêm khắc như thầy Vĩnh Long mới trị nổi.

Tiểu Long chả rõ thực hư thế nào, nhưng nghe Lê Hằng bảo sẽ báo cho thầy biết chuyện này, nó ngạc nhiên lắm.

Lê Hằng giải thích:

- Thầy Vĩnh Long trước đây làm chủ nhiệm lớp mình, nay làm chủ nhiệm lớp 9A3, như vậy nếu thầy đứng ra tra hỏi, Lê Hằng nghĩ Đỗ Lễ và Hùng đầu đình sẽ không dám nói dối.

- Đó cũng là một ý kiến hay! - Tiểu Long gật gù - Nhưng Lê Hằng đừng vội! Đợi chừng nào tôi điều tra không xong, hãy báo cho thầy Vĩnh Long cũng không muộn!

Tối đây thì sự nghi ngờ trong lòng Lê Hằng đã tan biến. Nó nhìn Tiểu Long, giọng vui vẻ:

- Thế mà Lê Hằng tưởng Tiểu Long không tin lời Lê Hằng.

- Đâu có! - Tiểu Long toét miệng cười - Tôi phải cảm ơn bạn nữa ấy chứ.

Tiểu Long cười. Nhưng nó chỉ cười xã giao lúc đó thôi. Khi quay lại chỗ ngồi, nụ cười trên môi nó lập tức tắt ngóm, thay vào đó là vẻ đăm chiêu tư lự.

Thật bụng Tiểu Long không ngờ vực gì Đỗ Lễ. Nó biết Đỗ Lễ không phải là đứa sẵn sàng "bán rẻ" bạn bè. Nhưng câu chuyện của Lê Hằng khiến nó băn khoăn quá đỗi. Nó biết Đỗ Lễ xưa nay không bao giờ qua lại với Hùng đầu đình. Vì vậy việc Đỗ Lễ ngồi uống nước với thằng này trong căng-tin là một sự kiện rất không bình thường.

Hùng đầu đình to con không thua gì Tiểu Long, tóc cắt ba phân, lúc nào cũng dựng đứng như bàn chải.

Nó là một hậu vệ thuộc loại "chém đĩnh chặt sắt", tài nghệ chẳng giỏi giang gì nhưng hay ỷ sức lấn huých đối thủ nên những đứa nhỏ con như Lâm hay Quý ròm rất ngán.

Tiểu Long nhíu mày cố nhớ lại diễn tiến trận tranh tài hôm qua. Nó cố nhớ xem Hùng đầu đình và Đỗ Lễ có nháy nhó gì với nhau không nhưng chẳng tài nào nhớ nổi. Hôm qua, trước sự tấn công tối mảy tối mẩy của đối phương, Tiểu Long lo phá bóng muốn hút hơi, mắt mũi đâu mà để ý đến ai.

Mải loay hoay nghĩ ngợi, Tiểu Long không hay Quý ròm và nhỏ Hạnh đã bước vào chỗ ngồi.

- Mày nghĩ gì mà nhăn nhó tợn thế hở mập?

Quý ròm lên tiếng hỏi, ngạc nhiên thấy thằng mập trầm tư khác hẳn ngày thường.

- À, à, không có gì! - Tiểu Long giật mình ngược lên.

- Lại dóc đi! - Quý ròm bĩu môi - Rõ ràng mày đang lo nghĩ chuyện gì.

Biết không thể qua mắt thằng ròm được, Tiểu Long cười khì:

- Ờ, ờ, tao đang lo...

- Lo chuyện gì?

Tiểu Long chớp mắt:

- Lo thầy Chiến kêu lên trả bài.

Nhỏ Hạnh mỉm cười trấn an bạn:

- Tuần trước thầy đã kêu Long lên bảng rồi, tuần này thầy không kêu nữa đâu.

- Ờ, tôi cũng hy vọng thế.

Tiểu Long vừa nói vừa đưa tay quẹt mũi. Trước nay Tiểu Long không hề giấu giếm hai bạn chuyện gì.

Nhưng lần này tự dưng nó lại không muốn tiết lộ câu chuyện về Đỗ Lễ. Lần này Tiểu Long muốn tự mình tìm hiểu. Nó không muốn nhất nhất việc gì cũng nhờ tới bộ óc của Quý ròm và nhỏ Hạnh. Hơn nữa, nó biết Quý ròm chưa nguôi âm ức về trận thua đậm tụi 9A3. Hôm qua, Quý ròm sở dĩ không nặng lời với Đỗ Lễ vì cho rằng thằng này ốm thật. Nếu biết Đỗ Lễ không ốm, nếu biết mấy ngày trước đó Đỗ Lễ ngồi chuyện trò thân mật với thằng Hùng đầu đình, chắc chắn Quý ròm sẽ làm ầm ĩ lên.

Tiểu Long nghĩ vậy và từ lúc đó cho đến khi lều đèo trên đường về, nó im thít.

Tối ngã ba Cây Diệp, nó vẫy tay với Quý ròm và nhỏ Hạnh, tươi cười:

- Về nhé!

Đợi hai bạn khuất sau góc phố, Tiểu Long ba chân bốn cẳng chạy ngược lại hướng cũ.

Nó mừng rơn khi bắt gặp Đỗ Lễ đang lững thững một mình trên vỉa hè.

Đỗ Lễ cũng vừa kịp nhìn thấy Tiểu Long.

- Mày bỏ quên cái gì trên lớp hả? - Đỗ Lễ trở mắt hỏi.

Tiểu Long cười hì hì:

- Không, tao đi tìm mày.

Đỗ Lễ chỉ tay vào ngực mình, ngơ ngác:

- Tìm tao?

- Ủ.

- Chi vậy?

- Rủ mày đi uống nước.

Đỗ Lễ tưởng mình vừa từ trên cung trăng rớt xuống:

- Mày không đùa đấy chứ?

- Không.

Nét mặt Tiểu Long nghiêm trang quá khiến Đỗ Lễ không hiểu ra làm sao. Nó vò đầu:

- Sao tự nhiên mày tìm tao rủ đi uống nước?

Tiểu Long ồm ồm đáp:

- Tao thích vậy.

Đỗ Lễ đưa cặp mắt nghi ngờ nhìn bạn:

- Chứ không phải mày định trách móc tao chuyện hôm qua hả?

Tiểu Long nhún vai:

- Chuyện hôm qua không có gì đáng trách nếu quả thực mày bị ốm.

Câu nói của Tiểu Long làm Đỗ Lễ chột dạ:

- Tao ốm thật mà.

Tiểu Long mỉm cười và nhắc lại lời mời:

- Mày đi uống nước với tao chứ?

Đang trưa khát cháy cổ, khi nãy Đỗ Lễ đã định nhận lời, nhưng lúc nghe Tiểu Long nói xa xôi bóng gió về trận thua đậm tại 9A3, nó đâm ngán, bèn lắc đầu:

- Không, tao phải về nhà. Hôm nay nhà tao có việc.

Tiểu Long nhìn lom lom vào mặt bạn:

- Chứ không phải mày không muốn ngồi uống nước với tao hả?

- Đâu có.

Tiểu Long nhếch mép:

- Mày thích ngồi với thằng Hùng đầu đinh hơn chứ gì!

Trong một thoáng, Đỗ Lễ có cảm giác như ai đang nện búa vào ngực mình.

Nó sững sờ đến mức chỉ biết há hốc miệng ra nhìn bạn, không nói được câu nào.

- Làm gì mày giương mắt éch lên như thế? - Tiểu Long cười khẩy - Muốn không ai biết thì đừng làm!

- Tao có làm gì đâu! - Đỗ Lễ ấp úng cố trấn tĩnh.

Tiểu Long quắc mắt:

- Thế hôm trước mày và thằng Hùng đầu đinh bàn với nhau chuyện gì thế?

- Có bàn bạc gì đâu! - Đỗ Lễ nuốt nước bọt - Tại tao chỉ ngồi chơi thôi.

- Hừ, ngồi chơi! - Tiểu Long "xi" một tiếng - Chả ai lai ngồi chơi với một đứa xưa nay mình không chơi bao giờ cả!

Tiểu Long cay đắng nói thêm:

- Nhất là khi đứa đó ở trong đội bóng sắp sửa thi đấu với mình.

Tiểu Long không nói thẳng. Nhưng sự nghi ngờ trong cái câu vừa rồi thì rõ mười mươi.

Đỗ Lễ tái xạm mặt:

- Bộ mày nghi tao "bán độ" trận đấu hôm qua hả?

- Thực tình thì tao chả nghi gì mày! - Tiểu Long thờ đánh thượt - Nhưng tao không thể không thắc mắc về chuyện mày gặp gỡ Hùng đầu đinh.

- Tao đã nói rồi! - Đỗ Lễ tặc lưỡi - Tại tao chỉ ngồi chơi.

- Tao cũng đã nói rồi! - Tiểu Long nheo mắt - Chuyện mày ngồi chơi với thằng Hùng đầu đinh là chuyện khó tưởng tượng nổi.

Đỗ Lễ chép miệng:

- Tao và nó ngồi chung bàn chỉ là tình cờ.

Giải thích của Đỗ Lễ làm Tiểu Long chưng hửng, nó không bao giờ nghĩ đến khả năng này:

- Tình cờ?

- Ủ! - Đỗ Lễ gật đầu - Hôm đó tao vào trước, một lát sau nó lò dò bước vô ngồi xuống cạnh tao.

Tiểu Long nhú mày:

- Nhưng chẳng lẽ hai đứa mày không nói chuyện gì với nhau?

- Dĩ nhiên là có! - Đỗ Lễ thản nhiên - Nhưng tại tao chỉ nói chuyện vu vơ, chẳng liên quan gì đến trận đấu hôm qua cả.

Tiểu Long nghệt mặt nghe, chẳng rõ Đỗ Lễ có đang chơi trò dóc tổ hay không. Nó không tin có một sự tình cờ lạ lùng như thế. Năm học đã bắt đầu mấy tháng nay rồi, tình cờ sao chẳng tình cờ vào lúc nào lại nhằm ngay lúc đội 9A4 sắp sửa đụng độ 9A3 để tình cờ?

Bụng bán tính bán nghi nhưng Tiểu Long chẳng biết làm sao để kiểm chứng, cũng không nghĩ ra câu nào hay ho để vặn vẹo. Xưa nay gặp những tình huống nan giải như thế này, việc giải quyết đều do Quý ròm hoặc nhỏ Hạnh phụ trách, Tiểu Long chỉ đóng vai "ba quân dạ dạ". Bây giờ bắt một tên đầu sai chỉ đâu đánh đấy phải tự mình đứng ra phân tích, nhận xét và lần tìm đầu mối giữa mớ bong bóng thì đúng là khổ thân nó quá.

Tiểu Long càng nghĩ càng rối, cuối cùng không muốn rối thêm nữa, nó đành lúng túng đưa tay quẹt mũi, bắt lực hỏi:

- Mà nói thật đấy hờ?

Nghe câu hỏi xuôi xị của thằng mập, Đỗ Lễ toét miệng cười:

- Thật chứ sao không.

Rồi liếc mắt về phía ngã rẽ đang dần hiện ra trước mặt, nó sung sướng giơ tay chào:

- Về nhé!

Chương 3

Bây giờ Tiểu Long mới biết muốn làm thám tử không phải dễ. Lúc mới giáp mặt Đỗ Lễ, tung ra vài câu đón đầu, nó định ninh sẽ dễ dàng bắt trọn ổ đối phương.

Nào ngờ Đỗ Lễ lẩn giỏi như chạch. Chỉ cần một chiêu "tình cờ", nó đã làm Tiểu Long cứng họng.

Tiểu Long vừa đếm bước vừa đưa tay lên cốc đầu. Đã mấy lần, nó định chạy thẳng đến nhà Quý ròm hoặc nhà nhỏ Hạnh, kể tất tần tật mọi chuyện cho hai bạn nghe. Nhưng rồi nó kềm lại được. Cứ hờ một tí lại cầu cứu thằng ròm và con nhỏ kính cận này thì ẹ quá.

Tiểu Long không muốn ẹ. Nó muốn tự mình điều tra xem Đỗ Lễ có thực đã "bắt tay" với tụi 9A3 trong trận đấu hôm qua hay không. Khi nãy Đỗ Lễ đã chối phăng, nhưng làm sao biết được nó không vờ vĩnh. Tiểu Long cốc đầu đến cái thứ tám thì nảy ra một ý tuyệt hay: Tại sao mình không thử tưởng tượng mình là Quý ròm hoặc nhỏ Hạnh? Ừ, nếu hai đứa nó lâm vào tình cảnh như mình thì chúng sẽ xoay xở ra sao nhỉ? Tiểu Long tự hỏi. Và nó sung sướng tự trả lời: Phải dò hỏi nơi thằng Hùng đầu đinh!

Sáng hôm sau, Hùng đầu đinh đang ngồi ăn chè trong căng-tin thì Tiểu Long xăm xăm đi vô.

Sau khi vờ dáo dác tìm chỗ ngồi, Tiểu Long buông phịch người xuống chiếc ghế cạnh đối phương, mỉm cười:

- Tao ngồi đây được không mày?

- Mày ngồi đi!

Hùng đầu đinh đáp, ngạc nhiên khi thấy thằng mập tự dung khách sáo tợn.

Tiểu Long kêu một ly chè rồi quay sang Hùng đầu đinh, lân la gọt chuyện:

- Tụi mày chiều nay có dượt bóng không?

- Không! Chiều nay tới phiên tụi 8P1.

Tiểu Long chớp mắt:

- Đội 9A3 năm nay đá chiến ghê!

Được đội trưởng đội bóng giỏi nhất trường khen ngợi, Hùng đầu đinh khoái tít mắt. Cánh mũi nó phập phồng:

- Chiến gì đâu!

Tiểu Long đón lấy ly chè người phục vụ bung ra, hừ giọng phản đối:

- Mày đừng khiêm tốn. Hôm qua tụi mày đã quần tụi tao tơi tả.

- Tụi tao gặp may thôi! - Hùng đầu đinh tiếp tục lịch sự - Tại thằng Đỗ Lễ bên mày hôm qua bắt quá tệ.

Nếu thằng Tàn đứng trong khung thành thì kết quả chẳng biết ra sao.

Hùng đầu đinh làm Tiểu Long chới với. Tiểu Long định trò chuyện vòng vo, chờ cơ hội thật thuận tiện mới mở miệng thăm dò. Nó không muốn nhắc đến tên Đỗ Lễ sớm, sợ đối phương cảnh giác. Không ngờ thằng Hùng đầu đinh chẳng kiêng kỵ gì, mới nói qua nói lại hai ba câu đã "độp" ngay đến tên Đỗ Lễ. Sao lạ thế nhỉ? - Đầu Tiểu Long xoay như chong chóng - Chẳng lẽ giữa Đỗ Lễ và Hùng đầu đinh không có chuyện gì mờ ám thật? Hay thằng Hùng đầu đinh bản lĩnh kinh người này đã đoán ra mục đích của mình nên vờ nói thế để đánh tan sự ngờ vực trong lòng mình?

Tiểu Long ngó người mất một lúc mới ấp úng mở miệng được:

- Ờ, ờ... thằng Đỗ Lễ hôm qua bắt gôn chẳng ra làm sao thật.

Hùng đầu đinh nheo mắt:

- Tao nghe tụi lớp mày nói hôm qua nó bị ốm.

Tiểu Long bối rối:

- Ờ, tao cũng nghe thế!

Đang loay hoay chưa biết phải tiếp tục cuộc điều tra như thế nào, óc Tiểu Long chợt lóe lên. Nó nhìn đắm đắm vào mặt Hùng đầu đinh, khịt khịt mũi:

- À, hôm nó ngồi với mày trong căng-tin, mày có thấy nó ho hen hay sổ mũi gì không?

Tiểu Long vừa hỏi vừa quan sát nhất cử nhất động của đối phương. Nhưng Hùng đầu đinh chẳng có biểu lộ gì khác lạ, cũng chẳng buồn thắc mắc tại sao Tiểu Long biết nó từng ngồi chung với Đỗ Lễ trong căng-tin. Nó thản nhiên múc một muỗng chè:

- Hôm đó tao chả thấy gì cả.

Thái độ của Hùng đầu đinh ra ngoài tiên liệu của Tiểu Long. Như vậy chắc Lệ Hằng và mình đã nghi oan cho Đỗ Lễ! Tiểu Long bản thân tự nhủ và liếm môi gượng hỏi:

- Thế hôm đó nó chẳng nói gì với mày sao?

Hùng đầu đinh vẫn vô tâm:

- Ồ, nó có nhờ tao một chuyện.

- Chuyện gì thế?

Hùng đầu đình nhăn mặt:

- Chuyện này kỳ cục lắm.

Tiểu Long trố mắt:

- Chuyện gì mà kỳ cục?

- Nó nhờ tao đóng vai anh nó.

- Thằng Đỗ Lễ nhờ mày đóng vai anh? - Tiểu Long ngơ ngác - Làm thế để làm gì?

Hùng đầu đình cắn môi:

- Nó bảo nó có ông anh tên là Nghĩa, vừa rồi bị công an bắt.

- Anh nó làm gì mà bị bắt? - Mặt mày Tiểu Long lộ vẻ căng thẳng.

- Nó bảo anh nó chẳng làm gì cả...

- Chẳng làm gì sao lại bị bắt?

Hùng đầu đình cau mày:

- Mày nhảy chồm chồm vào miệng tao như thế làm sao tao kể! - Rồi nó hắng giọng - Theo như thằng Đỗ Lễ nói thì anh nó chỉ có mỗi tội mê xe gắn máy thôi. Thế là nhập bọn với tụi nhóc chuyên chơi xe. Một hôm, anh nó chở một thằng nhãi đua theo đàn...

Nghe tới đây, Tiểu Long lại ngửa miệng:

- Thế là bị bắt về tội đua xe trái phép?

- Trật lất! - Hùng đầu đình bĩu môi - Nếu thế thì cũng còn đỡ! Đằng này thằng ngồi phía sau là thằng giật dụa. Lúc chạy ngang ngã tư Hàng Xanh, anh thằng Đỗ Lễ vừa nhả ga chậm xe lại, thằng kia liền thò tay giật phất sợi dây chuyền của khách đi đường. Nào ngờ sợi dây chắc quá, anh thằng Đỗ Lễ lại bị bắt ngờ, thế là chiếc xe đổ kèn...

- Chẳng lẽ anh thằng Đỗ Lễ không biết gì về toan tính của đồng bọn sao?

Hùng đầu đình chép miệng:

- Thằng Đỗ Lễ bảo là anh nó chẳng hay biết gì cả, thậm chí cũng chẳng quen biết thằng nhãi ngồi sau lưng. Thằng này do mấy tay chơi xe kia dẫn tới.

Tiểu Long gật gù:

- Như vậy là anh thằng Đỗ Lễ bị tụi kia lợi dụng rồi.

- Nhưng khổ nỗi chẳng ai người ta chịu tin cho! - Hùng đầu đình thở đánh thượt - Cả bọn bị công an hốt trọn về đồn. Người ta còn phải điều tra nữa chứ!

Tiểu Long chớp mắt:

- Chuyện xảy ra lâu chưa?

- Cả tuần nay rồi. Anh thằng Đỗ Lễ từ hôm đó đến nay vẫn bị giam cứng.

Câu chuyện Hùng đầu đình vừa tiết lộ khiến Tiểu Long bồn chồn quá đỗi. Bây giờ thì nó hiểu tại sao thằng Đỗ Lễ lại dễ thua đám đội 9A3 như thế. Thì ra Đỗ Lễ chẳng "bán độ", cũng chẳng ồm. Anh nó bị nhốt, nó chẳng còn bụng dạ nào bắt bóng đó thôi. Vậy mà mình đem lòng nhờ vả nó, bây giờ bực thế!

Chợt Tiểu Long nhớ đến một chuyện quan trọng:

- Ủa, thế chuyện này liên quan gì đến việc nó nhờ mày đóng vai anh nó? Chẳng lẽ nó muốn mày... vào ngồi tù giùm anh nó?

Hùng đầu đình khịt mũi:

- Thằng Đỗ Lễ có một người bà.

Câu trả lời quá xá vắn tắt của Hùng đầu đình khiến Tiểu Long nhăn mặt. Nó định vọt miệng hỏi nhưng sợ nhỡ lời trách móc khi nãy của đối phương liền bậm bụng ngồi im, chờ nghe tiếp.

- Nó bảo bà nó đã kém mắt lắm rồi. Ban ngày còn nhìn thấy mờ mờ, chứ ban đêm thì chịu chết, chỉ sờ soạng. Mấy hôm nay không thấy anh nó về nhà, bà nó hỏi thăm luôn. Nó và mẹ nó giấu bí mật mọi chuyện, bảo anh nó dạo này thường tới nhà bạn ôn tập rồi ngủ luôn lại đó.

- Thế bà nó có nghi ngờ gì không? - Tiểu Long lo âu.

- Thằng Đỗ Lễ bảo thoát đầu thì bà nó chẳng ngờ vực gì, nhưng gần đây thì bà nó cứ gạn hỏi luôn. Hình như bà nó đã bắt đầu đâm nghi.

Tới đây, Tiểu Long ngơ ngợ hiểu ra:

- Cho nên nó nghĩ đến việc nhờ mày đóng vai anh Nghĩa nó để đánh lừa bà nó.

- Ừ. Nó nhờ tao tới tới ghé nhà nó chơi. Khi nào bà nó hỏi tới anh Nghĩa nó thì tao chường mặt ra. Đợi khi nào bà nó ngủ, tao hăng về.

- Tao hiểu rồi.

Nó bỗng thắc mắc:

- Nhưng tại sao thằng Đỗ Lễ không nhờ ai khác mà nhờ mày?

Hùng đầu đinh nhún vai:

- Tại vì tao tướng tá giống anh nó. Thằng Đỗ Lễ bảo thế. Nó bảo anh nó cũng to con, đậm người, lại để đầu đinh như tao.

- Nhưng còn giọng nói? - Tiểu Long liếm môi - Chẳng lẽ giọng mày cũng giống giọng anh nó?

Hùng đầu đinh nhún vai:

- Tao cũng thắc mắc hết như mày, nhưng thằng Đỗ Lễ bảo bà nó vừa kém mắt vừa kém tai. Nó bảo tai bà nó nghễnh ngãng. Mấy đứa bạn hàng xóm ghé chơi, bà nó nghe tiếng nói, hỏi "Phải Nghĩa đây không cháu?". Bà nó chẳng phân biệt được ai là ai.

Tiểu Long chép miệng:

- Lạ thật đấy! Thế sao nó không nhờ mấy đứa ở gần nhà đóng vai anh nó có phải hơn không?

- Không được! - Hùng đầu đinh tặc lưỡi - Tụi đó chẳng đứa nào có bề ngoài giống anh thằng Đỗ Lễ. Nghe giọng nói bà nó có thể không biết nhưng sờ tay vào là bà nó phát hiện ra ngay.

Tiểu Long nhìn lom lom vào mặt Hùng đầu đinh:

- Thế rốt cuộc mày có nhận lời không?

- Tao cũng muốn giúp thằng Đỗ Lễ nhưng không có thì giờ! - Hùng đầu đinh gãi cổ, nó nói bằng giọng áy náy - Tối nào tao cũng phải trông nhà cho ba mẹ tao đi công chuyện.

Tiểu Long không hỏi nữa. Nó khua leng keng chiếc muỗng vào thành ly, mặt mày tư lự.

Hùng đầu đinh cũng không có gì để nói thêm, ngồi cầm cúi ăn chè.

Chỉ đến khi sắp bước ra khỏi căng-tin, Hùng đầu đinh mới vỗ vai Tiểu Long, đề nghị:

- Mày giúp thằng Đỗ Lễ đi!

- Tao? - Tiểu Long ngạc nhiên chỉ tay vào ngực mình.

Hùng đầu đinh gật đầu:- Tướng tá mày với tao đâu có khác gì nhau.

Tiểu Long sờ tay lên tóc:

- Nhưng...

Hùng đầu đinh không để Tiểu Long nói hết câu. Nó nheo nheo mắt:

- Khó gì! không có đầu đinh thì bây giờ đi hớt đầu đinh.

Giải pháp Hùng đầu đinh nêu lên đơn giản đến mức Tiểu Long bất giác nghệt mặt ra. Trong một thoáng, nó sực nhận ra mình là một thằng khờ. Nó sực nhận ra lâu nay Quý ròm vẫn trêu nó là "đồ ngốc tử" quả không ngoa!

Đỗ Lễ không biết ý định của Tiểu Long nên trưa đó đang trên đường về, nghe tiếng chân thỉnh thoảng sau lưng, ngoảnh lại thấy Tiểu Long cầm cổ đuôi theo, nó không khỏi chột dạ:

- Mày lại tìm tao hở?

Tiểu Long chậm bước lại:

- Ừ.

- Rủ tao đi uống nước nữa hở?

- Ừ.

Đỗ Lễ nhếch môi:

- Tao chẳng thấy khát.

Tiểu Long thản nhiên:

- Vậy thì tao đi chung với mày một đoạn.

Đỗ Lễ khẽ nhún vai nhưng nó không tiện từ chối.

Hai đứa lặng lẽ sóng bước bên nhau, chẳng đứa nào mở miệng.

Tiểu Long không nói gì bởi chưa nghĩ ra cách nhập đề thuận lợi. Còn Đỗ Lễ định ninh thằng mập tiếp tục tìm cách hạch mình chuyện để thua toi tã tại 9A3 bữa trước nên càng im thít.

Hai đứa cứ im lìm rảo bước như hai chiếc bóng. Tiểu Long vừa nghĩ ngợi vừa nôm nớp đánh mắt về phía trước, cứ sợ Đỗ Lễ chóng tới nhà. Bây giờ nó mới tiếc nó không có được cái miệng tron tru như Quý ròm. Cuối cùng, thấy không thể làm thỉnh lâu hơn được, Tiểu Long đành liếc mắt sang bạn, ngập ngừng lên tiếng:

- Đỗ Lễ này.

- Gì? - Đỗ Lễ cộc lốc.

Tiểu Long nuốt nước bọt:

- Chuyện hôm qua mày ngồi với thằng Hùng đầu đinh trong căng-tin ấy mà.
- Sao mày cứ hỏi mãi về chuyện đó thế? - Đỗ Lễ cau có - Hôm qua tao đã nói với mày rồi. Là tao với thằng Hùng đầu đinh không nói gì về bóng đá cả.
Tiểu Long chép miệng:
- Tao biết.
Đỗ Lễ găm gù:
- Biết sao mày còn hỏi?
- Chính vì biết nên tao mới phải hỏi! - Tiểu Long nhìn lên trời - Tại tao muốn đóng giả anh Nghĩa mày!
Câu nói của Tiểu Long khiến Đỗ Lễ giật bắn như chạm phải điện. Nó quay phắt sang thằng mập, miệng há hốc:
- Mày biết hết rồi hở?
- Ừ! - Tiểu Long đưa tay quẹt mũi - Sáng nay thằng Hùng đầu đinh đã kể tao nghe chuyện của mày.
Đỗ Lễ hừ giọng, vẻ không hài lòng.
- Tao bảo nó đừng kể cho ai, nó lại đi kể với mày!
- Mày đừng trách nó! - Tiểu Long bênh Hùng đầu đinh - Đó là tại tao gạn hỏi thôi.
Tiểu Long đặt tay lên vai bạn:
- Nhưng sao mày lại dặn nó đừng kể?
Đỗ Lễ thở dài:
- Chuyện của anh tao chẳng hay gì, càng ít người biết càng tốt!
Thấy bạn có vẻ không vui, Tiểu Long không muốn hỏi han nhiều. Nó nói:
- Thế tao đóng vai anh Nghĩa mày nhé!
Đỗ Lễ đưa mắt ngắm nghía Tiểu Long:
- Mày trông cũng khá giống anh Nghĩa tao. Chỉ có điều...
- Tao biết rồi! - Tiểu Long cười hì hì, cắt ngang - Chiều nay tao sẽ đi cắt tóc. Tao sẽ để đầu đinh như anh mày.
Sự nhanh nhẩu của Tiểu Long làm Đỗ Lễ bồi hồi cảm động. Nó thò tay cầm chặt tay bạn:
- Nhưng mày đừng để lộ chuyện này ra với ai đấy nhé!

Chương 4

Tiểu Long trước nay chưa bao giờ để đầu đình. Vì vậy nó vác chiếc đầu cụt ngùn từ tiệm về, cả nhà nó đều tròn mắt.

Ngay khi nó vừa quẹo vào đầu hẻm, mẹ nó ngồi bán tạp hoá đằng trước đã nhìn không ra.

Mãi lúc nó đến sát bên, mẹ nó mới mở miệng kêu lên:

- Ủa, phải con đây không Long?

- Con đây ạ.

Mẹ nó ngơ ngác:

- Hôm nay con cắt tóc kiểu gì thế?

Tiểu Long ngượng nghịu gãi đầu:

- Cắt kiểu này cho mát mẹ à.

Dĩ nhiên Tiểu Long chẳng thích thú gì kiểu đầu đình. Nếu không vì Đồ Lễ, nó sẽ chẳng bao giờ để tóc lờm chờm như thế này. Dọc đường từ tiệm hớt tóc về nhà, cứ chốc chốc nó lại đưa tay lên xoa cái đầu gần như húi nhủn của mình, thấy lạ lắm quá chừng. Nó có cảm giác trên cổ nó là cái đầu của ai chứ không phải cái đầu của nó mọi ngày.

Tiểu Long đáp lời mẹ nhưng bụng mắc cỡ ghê lắm. Nó nghĩ chắc mẹ nó đang cười thầm, có điều mẹ nó không nói ra đó thôi!

Vì vậy khi đặt chân qua ngưỡng cửa, thấy nhỏ Oanh nhảy tung tung:

A, anh Tiểu Long hôm nay để tóc đẹp quá!

Tiểu Long liền trừng mắt:

- Chọc quê tao hờ mày!

- Đâu có! - Nhỏ Oanh rụt cổ - Em đâu dám chọc quê anh!

Tiểu Long hừ mũi:

- Thế sao mày khen tóc tao đẹp?

Nhỏ Oanh ngơ ngác:

- Thế không đẹp ư?

- Tất nhiên là không đẹp.

Nhỏ Oanh càng không hiểu mô tê gì:

- Đã không đẹp sao anh còn cắt kiểu tóc này làm chi?

Câu nói của nhỏ em khiến Tiểu Long dở cười dở khóc. Nó không ngờ sự thể lại xoay ra như vậy, đành bắt chước Quý ròm chơi trò dóc tổ:

- Tao đâu có định cắt kiểu này. Đây là do ông thợ cắt tóc lờ tay thôi.

Nhỏ Oanh bán tin bán nghi. Nhưng nó không nói gì, chỉ đưa mắt ngắm đầu tóc của ông anh, miệng tùm tùm.

Nụ cười mím chi của nhỏ em làm Tiểu Long nhột nhạt quá chừng. Nó sầm mặt:

- Mày nhìn gì vậy?

- Em có nhìn gì đâu.

- Mày cười gì vậy?

- Em có cười gì đâu.

Tiểu Long hát hàm:

- Vậy mày xuống bếp rửa chén đi!

Nhưng Tiểu Long đuổi được nhỏ Oanh chứ đâu có đuổi được những người khác.

Anh Tuấn đi làm về, nhìn thấy đầu tóc của ông em, liền "a" lên một tiếng:

- Chuyện lạ à nha!

Anh Tú bước vào sau, "a" lên một tiếng nữa:

- Trời đất, người sao Hỏa đến nhà ta chẳng?

Theo sau anh Tuấn anh Tú là ba nó.

Ba nó không kêu "a" mà đưa tay dụi mắt:

- Ó là la, mắt ba làm sao thế này?

Nhưng ba nó và hai ông anh nó chỉ trêu mỗi người một câu thế thôi. Thấy nó ngời nhảnh nhó trên đi-văng, chẳng ai nở chòng ghẹo nó thêm nữa mặc dù lòng người nào cũng ngập tràn thắc mắc.

Thật bụng thì Tiểu Long chẳng lo ngại người nhà lắm. Nó hời hợt là tụi bạn trên trường. Ngải mai, khi nó vác cái đầu đình này vào lớp, thế nào những đứa ngựa mồm ngựa miệng cũng sẽ không chịu bỏ qua.

Quả như Tiểu Long lo lắng, ngày hôm sau nó vừa thò đầu vào lớp, cả chục cặp mắt lập tức trở lên.

- Ôi, con gì thế? - Quang sún ôm đầu - Chạy mau, tội mày ơi!

Thằng Bá ngồi bàn đầu, khi Tiểu Long đi ngang qua, nó chồm lên thò tay vuốt tóc thằng mập một cái rồi vờ rầy tê tê:

- Ui da, thùng tay tao rồi!

Hải quần vỗ tay đôm đốp:

- Bên đội 9A3 có Hùng đầu đinh thì từ nay đội 9A4 cũng có Long đầu đinh, sợ gì không trả được thù!

Thằng Lâm "thi sĩ Hoàng Hôn" không bỏ lỡ cơ hội trở tài. Nó ngoắc miệng ra rả:

- Trên đầu mà lại có đinh

Cũng như con nhím trên mình có gai!

Đám con gái không chọc ghẹo, nhưng dúm đầu vào lưng nhau bụng miệng cười khúc khích.

Tiểu Long đầu cúi gằm, lăm lũi bước về chỗ ngồi. Mặt đỏ bừng tới mang tai, nó vờ như không nghe thấy những tiếng cười, những lời bỡn cợt chung quanh.

Quý ròm thúc cùi chỏ vào hông bạn:

- Mày làm sao thế hở mập?

Tiểu Long cười gượng gạo:

- Ông thợ hớt tóc lỡ tay.

- Xạo đi mày! - Quý ròm không tin - Chẳng ai lại lỡ tay như thế cả!

- Thật mà! - Tiểu Long chống chế một cách khổ sở - Tao vừa ngồi vào ghế đã vớ lấy tờ báo, đọc một hồi ngược lên thì đầu cổ đã ra như thế này.

Nhỏ Hạnh ngó qua, giọng vui vẻ:

- Long để tóc kiểu này cũng hợp chứ sao! Lại trông khỏe mạnh nữa!

Tiểu Long biết thừa kiểu tóc này chẳng hợp với nó tí ti ông cụ nào. Nó biết nhỏ Hạnh thấy bạn bè xúm vào trêu nó tối tăm mặt mũi nên tìm cách an ủi nó đó thôi. Tiểu Long cảm động lắm, nhưng chẳng biết nói gì, chỉ nhe răng cười như mèo.

Trong lớp, không chỉ nhỏ Hạnh thông cảm với Tiểu Long.

Đỗ Lễ ngồi bàn chót, lại ngay trong góc nên chứng kiến không sót một diễn biến nào kể từ khi Tiểu Long bước vào lớp. Đã mấy lần nó định lên tiếng bênh vực Tiểu Long nhưng không nghĩ ra câu nào như ý. Không bênh vực được bạn, Đỗ Lễ áy náy lắm. Nó biết Tiểu Long chỉ vì muốn giúp nó mà phải hy sinh kiểu tóc quen thuộc, phải để đầu đinh, phải bấm bụng nghe bạn bè đùa cợt, nghe thằng Lâm đặt về chế nhạo.

Đỗ Lễ cũng không ngờ Tiểu Long mới trò chuyện với nó trưa hôm qua, sáng nay đã tóc tai gọn ghẽ rồi.

Thằng này nhanh nhẩu ghê! Đỗ Lễ bâng khuâng nhủ bụng và giờ ra chơi nó ba chân bốn cẳng đi tìm Tiểu Long.

Đỗ Lễ bắt gặp Tiểu Long ngồi dựa lưng vào gốc bạch đàn sau hè.

- Tao đi tìm mày muốn rã căng! - Đỗ Lễ ngồi xuống cạnh bạn - Sao mày lại ngồi đây?

Tiểu Long khịt mũi:

- Tao ngồi hóng gió.

- Xạo đi! - Đỗ Lễ nhìn lom lom vào mặt bạn - Mày sợ tội nó trêu phải không?

- Ủ! - Tiểu Long bẽn lẽn - Cũng hơi sợ sợ.

- Sợ quái gì! - Đỗ Lễ hung hăng - Đứa nào trêu, mày cứ đám võ mồm. Có gì tao chịu cho!

- Kệ tội nó. Tội nó trêu chừng vài ngày sẽ chán.

Tiểu Long nhún vai, "triết lý".

- Cái gì cũng vậy, khi đã quen mắt rồi sẽ không còn thấy lạ nữa!

Rồi thấy mặt mày Đỗ Lễ vẫn còn đờ đờ sát khí, Tiểu Long lãng chuyện:

- Thế tối nay tao ghé nhà mày được chưa?

- Ủ, mày ghé càng sớm càng tốt. Chỉ có điều...

- Điều gì?

Đỗ Lễ tắc lưỡi:

- Trước tiên, mày phải biết anh tao thích ăn món gì, thích mặc quần áo gì, mơ ước lớn lên sẽ làm gì và vô số những chuyện linh tinh khác nữa.

- Tao hiểu rồi - Tiểu Long gật đầu - Để bà mày có hỏi tới thì tao biết đường đối đáp chứ gì!

- Ủ.

- Có gì đâu - Tiểu Long cười hiền lành - Mày cứ kể về anh mày cho tao nghe, tao sẽ cố nhớ.

Đỗ Lễ quàng tay qua vai bạn, cảm khái:

- Mày tốt ghê!

- Có gì đâu! - Tiểu Long lúng túng đưa tay quệt mũi và ngượng nghịu lặp lại câu nói vừa rồi.

Rồi để che giấu sự bối rối, nó thúc vào hông Đỗ Lễ:

- Mày nói đi!

- Nói gì cơ?

- Nói về anh mày ấy!

- À, anh Nghĩa tao lớn hơn tao hai tuổi, năm nay học lớp mười một. Ba tao mất sớm nên mẹ tao rất chiều chuộng hai anh em tao...

Đỗ Lễ chớp mắt, mơ màng kể. Bên cạnh, Tiểu Long ngệt mặt ngồi nghe.

Nắng ban mai chiếu ấm áp trên người hai đứa trẻ và mỗi khi có làn gió nhẹ thổi qua làm lay động những chiếc lá bạch đàn, những giọt nắng lại nhảy múa trên hai mái tóc đang kề nhau thủ thỉ.

Chương 5

Nhà Đỗ Lễ có bốn người. Ba nó mất sớm, hai anh em nó sống với mẹ và bà ngoại. Mẹ nó bán quần áo và các mặt hàng mỹ phẩm. Cửa hiệu mở xa nhà nên mẹ nó đi vắng từ sáng đến tối. Ban đêm, mãi mười giờ rưỡi, mười một giờ mẹ nó mới về tới nhà, hôm nào cũng mệt đừ.

Bà nó đã gần tám mươi tuổi, mắt loà, buổi tối gần như không nhìn thấy gì.

Hôm đầu tiên theo Đỗ Lễ về nhà, vừa trông thấy bà, Tiểu Long không khỏi chạnh nhớ đến ông Văn Châu.

Ông của Văn Châu xem ra còn tệ hơn, cả ban ngày cũng mờ mịt.

Hôm đó, sau khi bước vào nhà, Tiểu Long đứng đực ngay cửa, không biết phải làm gì tiếp theo.

Thấy bạn phân vân, Đỗ Lễ một tay đưa lên miệng suýt khế, tay kia ngoắc lia.

Hai đứa sè sè ngồi vào bàn, vờ lấy tập ra học.

Bà Đỗ Lễ ngồi gần giường, dỏng tai nghe ngóng một lát rồi mừng rỡ dóng tiếng hỏi:

- Cháu về đây hờ Nghĩ?

Tiểu Long quay nhìn Đỗ Lễ, thấy bạn nháy mắt ra hiệu, liền hắng giọng :

- Dạ.

- Cả tuần nay cháu đi đâu thế?

Tiểu Long lí nhí:

- Dạ, cháu lại đăng nhà bạn ôn tập

- Ôn tập thì ôn ban ngày thôi chứ? - Giọng bà đượm hờn dỗi - Sao tối cháu cũng không về?

Tiểu Long gãi đầu:

- Nhà bạn cháu xa lắm bà ạ. Buổi tối đi lại ở khu đó nguy hiểm lắm. Mẹ cháu bảo tốt nhất là ở lại.

Tiểu Long đáp lời bà nhưng mắt thì nhìn Đỗ Lễ ra ý hỏi, cứ sợ mình ăn nói có gì sơ suất.

Thấy Đỗ Lễ gật đầu liên tục tỏ vẻ hài lòng, Tiểu Long dần dần yên tâm.

Bà Đỗ Lễ lại hỏi, giọng nghi ngờ:

- Thế tối nay sao cháu lại về?

Đã bàn bạc trước với bạn, Tiểu Long bình tĩnh đáp:

- Hôm nay cháu thi xong rồi bà ạ. Thi xong thì khỏi cần ôn tập chung nữa.

- Thế từ nay cháu ở nhà luôn à?

- Vâng.

Tiểu Long lo lắng đáp, bụng không rõ bao giờ anh chàng Đỗ Lễ mới được thả ra. Nếu anh nó chẳng may bị nhốt cả năm trời, có nghĩa là suốt quãng thời gian dài đằng đẳng đó đêm nào Tiểu Long cũng phải chuồn ra khỏi nhà để đến đây làm anh chàng Đỗ Lễ.

Tiểu Long không sợ khó, cũng không sợ cực. Nó chỉ sợ gặt gãi bà trong một thời gian dài như thế, sớm muộn gì cũng có ngày bại lộ. Hơn nữa, nó xin phép ba mẹ ra khỏi nhà một vài đêm thì được, chứ cứ đi suốt e rằng sẽ bị cấm cản.

Bà Đỗ Lễ thỉnh linh cất giọng:

- Cháu lại đây bà bảo.

Đề nghị của bà làm Tiểu Long giật bắn. Tuy đã liệu trước tình huống này, nó cũng không khỏi thấy người run lên.

Đỗ Lễ vỗ vai bạn, ngăm trấn an.

Tiểu Long rút rề đến ngồi nhón bên cạnh bà và khẽ ôm lấy cánh tay bà:

- Bà khỏe không hờ bà?

- Ồ, bà vẫn khỏe! - Bà vừa đáp vừa đưa tay vuốt tóc Tiểu Long, dịu dàng hỏi - Cháu mới cắt tóc hờ cháu?

Câu hỏi của bà khiến Tiểu Long bất giác chột dạ:

- Vâng ạ, cháu mới cắt!

Rồi nó ấp úng nói thêm, ý chừng để phân bua:

- Xưa nay cháu vẫn cắt thế này bà ạ.

- Ồ.

Bà đáp, rồi lại âu yếm sờ rầm các khớp xương trên vai "cháu".

Tiểu Long không dám cự quây. Nó trân mình ngồi im, tim đập thình thịch. Tiểu Long đang hồi hộp lắm.

Nó nghe người ta bảo những người thị giác kém thì xúc giác rất nhạy. Nó cứ sợ nhờ nó có điểm gì khác với anh chàng Đỗ Lễ, bà sẽ phát giác ra.

Đối với Tiểu Long lúc này, thời gian trôi qua sao mà lâu quá đổi. Tâm trạng của nó không khác gì tâm trạng của kẻ bị tình nghi trong một vụ án mạng, đang bị công an khám xét. Nó chỉ mong bà mau chóng

tuyên bố nó "trắng án". Nó mong bà bảo nó "Thôi, cháu đi ngủ đi!".

Đỗ Lễ cũng thấp thỏm không thua gì bạn. Nó dõi mắt theo từng cử động của bà nó, bụng thót lại.

Và cả hai đứa cùng cảm thấy nhẹ nhõm khi nghe bà buột miệng tâm tặc:

- Đạo này cháu mập lên nhiều đấy!

- Dạ.

Tiểu Long mừng rỡ đáp, cổ nén một tiếng thở phào.

Nhưng bà thẳng Đỗ Lễ dường như không muốn Tiểu Long và Đỗ Lễ vui mừng quá sớm.

Tiểu long vừa dợm đứng dậy, bà đã níu tay nó:

- Ồ, bà quên nữa!

Tiểu Long hoảng hồn ngồi xuống:

- Gì hở bà?

Bà nghiêm trang:

- Cháu đưa bà xem cái sẹo ở cườm tay cháu tí nào. Xem bữa nay nó lớn lên hay nó bé đi!

Lần này thì cả Tiểu Long lẫn Đỗ Lễ đều tái xạm mặt.

Đỗ Lễ không biết anh Nghĩa nó có cái sẹo quỷ quái đó ở cườm tay, cũng không nghĩ bà nó lại đòi "kiểm tra" cái chi tiết oái oăm đó trên người bạn mình.

Đỗ Lễ không biết tất nhiên Tiểu Long càng mù tịt. Cườm tay nó chả có cái sẹo nào, bây giờ nó chẳng biết lấy gì để đưa ra.

Túng thế, Tiểu Long đành cúi gập người ôm lấy bụng, vờ quặn quai:

- Ôi, cháu đau bụng quá bà ơi. Cháu phải vào nhà vệ sinh đây!

Vừa nói, Tiểu Long vừa vội vàng gỡ tay bà và chạy tọt xuống nhà sau.

- Đừng chạy nhanh như thế cháu! - Bà nói vói theo - Coi chừng vấp ngã đấy!

Tiểu Long chui vào toilet ngồi lâu thật lâu.

Chưa bao giờ Tiểu Long giam mình trong toilet lâu như thế. Cả lúc chân căng tê rần nó cũng không dám chui ra.

Chỉ đến khi nghe tiếng gõ cồm cộp vào cửa kèm theo giọng nói thì thảo của Đỗ Lễ:

- Bà tao ngủ rồi! Ra đi mày!

Tiểu Long mới cả nhắc đi ra, mặt nhẵn như bị.

- Mày sao thế? - Đỗ Lễ thô lỗ mắt nhìn bạn.

Tiểu Long dậm dậm chân xuống nền, miệng méo xệch:

- Tao ngồi lâu quá, máu hình như không chịu chảy nữa hay sao ấy!

Đỗ Lễ cười khì:

- May mà hôm nay bà tao ngủ sớm, nếu không mày còn ngồi chết gí trong đó!

Tiểu long cau mày:

- Thế hôm nay bà mày có nghi ngờ gì tao không?

Đỗ Lễ cắn môi:

- Hôm nay thì không. Tao chả nghe bà tao thắc mắc gì cả.

Rồi nó nói tiếp, giọng lo lắng:

- Nhưng tao e rằng sớm muộn gì bà tao cũng phát giác ra mày không phải là anh Nghĩa tao.

Tiểu long gật đầu:

- Ủ. Thế nào bà mày cũng sẽ lại đòi sờ vào vết sẹo. Nhưng mày đừng lo! - Tiểu long nói bằng giọng quả quyết - tao sẽ nghĩ ra cách!

- Chẳng có cách nào đâu! - Đỗ Lễ xụi lơ - Thôi kệ, đến đâu hay đến đó!

Đỗ Lễ đưa bạn ra cửa:

- Mày về nhé.

- Ủ. Tối mai tao lại đến.

Rồi Tiểu Long ngáp ngừng dặn thêm:

- Nếu không muốn thêm ai biết chuyện này, mày không nên gặp tao thường xuyên ở trên trường. Quý rờm và nhỏ hạnh tinh ý lắm, thấy tao và mày tự dung cặp kè với nhau thế nào tụi nó cũng tìm cách dò hỏi!

- Tao hiểu rồi.

Khi đáp như vậy, Đỗ Lễ không nghĩ là ngay sáng hôm sau đã lập tức vi phạm điều cấm kỵ đó.

Chả là khi ngồi trong lớp, Đỗ Lễ đột nhiên phát hiện một miếng băng trắng nơi cườm tay của Tiểu Long.

Nó ngồi ngay sau lưng Tiểu Long chứ đâu. Thằng mập này làm sao thế nhỉ? - Đỗ Lễ ngạc nhiên nhủ bụng

- Chẳng lẽ nó dán chất dẻo hoặc thứ gì lên tay để tạo ra vết sẹo giả?

Đỗ Lễ thúc cây thước kẻ vào lưng bạn:

- Này, mày dán thứ gì nơi tay vậy?

Tiểu Long cầu nhàu, không quay mặt lại:

- Để yên tao chép bài nào!

Nghे giọng điệu gắt gỏng của bạn, Đỗ Lễ biết Tiểu Long có tình "cảnh cáo" nó. Hôm qua, Tiểu Long đã dặn nó rồi. Là lên lớp phải làm mặt lạ. Là không được rủ rỉ rù rì. Tiểu Long sợ hai đứa bạn tinh quái của nó là Quý ròm và nhỏ Hạnh ngờ vực.

Đỗ Lễ thắc mắc quá, nhưng nhớ lời bạn, nó im thít. Im thít mà bụng cứ tung tức.

Tối, Đỗ Lễ chặn Tiểu Long ngay cửa. Nó nhìn lom lom cánh tay bạn:

- Tay mày sao thế?

- Chả sao cả.

- Xạo đi mày! Chả sao mà lại băng kín thế kia!

Tiểu Long nhún vai:

- Ờ, trầy một tẹo ấy mà.

Đỗ Lễ nhìn bạn bằng cặp mắt nghi ngờ:

- Mày té xe hở?

- Ừ.

- Xạo ời là xạo! - Đỗ Lễ cười hềnh hếch - Té xe là phải trầy trụa ghê lắm. Trầy khắp người cơ. Có đâu lại bị mỗi một chỗ như thế!

- Mày cóc biết gì mà cũng nói! - Tiểu Long khụt khịt mũi, vừa nói nó vừa đung đưa cánh tay bị thương - Vừa ngã xuống là tao đưa tay ra chống ngay. Thế là chỉ có mỗi chỗ này bị trầy.

Đỗ Lễ nắm lấy tay bạn:

- Đâu? Mày gỡ miếng băng ra tao xem thử nào!

- Đừng có điên! - Tiểu Long giật tay lại - Gỡ sao được mà gỡ! Ba tao bảo chưa lành là chớ có đụng vào!

- Ba mày bảo thế hở?

- Ừ.

Rồi thấy chưa chắc ăn, Tiểu Long liếm môi nói thêm:

- Cả mẹ tao cũng bảo thế!

- Thế thì thôi.

Đỗ Lễ thở đánh thượt và quay vào nhà. Tiểu Long lẻo đẻo phía sau, vừa đi vừa nhìn dáo dác.

Bà thẳng Đỗ Lễ vẫn ngồi trên giường như hôm qua. Có lẽ buổi tối bà ngại đi lại, sợ va phải đồ đạc trong nhà! Tiểu Long nghĩ bụng và rón rén ngồi vào bàn.

Nhưng nó mới lật tập ra, chưa kịp ề a, bà đã hỏi:

- Nghĩa đấy hở cháu?

- Dạ.

- Bà có để phen xôi gấc cho cháu ở trong chạn ấy.

Đỗ Lễ đã kể cho Tiểu Long nghe là anh Nghĩa nó rất thích xôi gấc. Bao giờ anh nó cũng ăn một lúc hai đĩa mới đã thèm.

Vì vậy, Tiểu Long đắc ý hỏi:

- Vẫn hai đĩa như mọi khi hở bà?

- Ừ.

- Lát nữa học xong, cháu sẽ ăn.

Bà nói giọng âu yếm:

- Cháu đừng quên đấy. Ăn xong rồi hăng ngủ, đừng có nằm khò ra bàn nhé.

Tiểu Long cười:

- Không đâu, bà ạ.

Ngay cả chuyện anh Nghĩa nó hay ngủ gục trong khi học bài, thẳng Đỗ Lễ cũng đã nói cho Tiểu Long biết trước. Cho nên Tiểu Long đối đáp thật ung dung.

Hôm nay, bà lại chẳng đả động gì đến vết sẹo nơi cườm tay, Tiểu Long càng thêm yên dạ.

Nó ngồi học bài với Đỗ Lễ một hồi, quay lại đã thấy bà ngủ mất.

- Tao về nhé! - Tiểu Long huých vai bạn, khề giọng.

Đỗ Lễ đánh mắt lại đằng giường, gật đầu:

- Ừ, mày về đi.

Suốt ba bốn ngày liên tiếp sau đó, bà thằng Đồ lễ vẫn chẳng nhắc gì đến vết sẹo. Dường như bà đã quên bằng chuyện đó.

Đồ Lễ mừng rơn. Nó vỗ vai Tiểu Long, giọng hoan hỉ:

- Mày giả anh tao giống lắm. Bà tao chẳng nghi tẹo nào.

Nó tặc tặc lưỡi:

- Tao chỉ sợ bà tao đòi xem vết sẹo. Nhưng bà tao lại chẳng nhớ. May thật!

- Mày đừng lo! - Tiểu Long mỉm cười - Bây giờ bà mày có hỏi, tao cũng chẳng ngán.

Vừa nói Tiểu Long cừa nhẹ nhàng gỡ miếng băng nơi cườm tay ra.

Đồ Lễ trố mắt dòm:

- Ôi, vết trầy của mày đã lành rồi cơ à?

Rồi nó sờ tay lên vết sẹo của Tiểu Long, xuýt xoa:

- Hay thật. Mày trầy ở đâu không trầy, lại trầy ngay chỗ này.

Đang trầm trồ, mày Đồ Lễ chợt nhíu lại:

- Ờ, nhưng đây không phải là vết trầy do té xe.

Tiểu Long giật mình:

- Té xe đây.

- Không phải! - Đồ Lễ lắc đầu - Té xe gì mà một đường dài thế này!

Đang nói, thốt nhiên nó ngược mắt nhìn sừng Tiểu Long

- Mày... mày tự rạch vào tay mày phải không?

- Ờ, ờ... - Biết không chối được nữa, Tiểu Long lúng túng thú nhận - Tao rạch chơi vậy mà. Chẳng đau tí ti nào cả.

- Sao lại chẳng đau! - Đồ Lễ mím môi cúi nhìn vết sẹo rồi lại ngẩng lên - Vết sẹo dài như thế này kia mà!

- Tao nói thật đấy! - Tiểu Long ấp úng - Chả đâu tẹo nào.

Rồi thấy Đồ Lễ nhìn mình bằng ánh mắt kỳ lạ, Tiểu Long vội nói thêm:

- Ờ, thì hơi đau đau. Nhưng chỉ giống như kiến cắn hoặc chích thuốc vậy thôi.

Mặc cho Tiểu Long phân trần, Đồ Lễ vẫn không nói gì, cứ chăm chăm dán mắt vào mặt bạn.

Mãi một lúc, Đồ Lễ mới đặt tay lên vai Tiểu Long. Nó nói mà nghe cay cay nơi mũi:

- Lần sau mày đừng làm như vậy nữa nhé!

- Làm gì?

- Tự rạch tay mình ấy. Đừng làm như vậy nữa. Tao không thích đâu.

Đồ Lễ hạ giọng băng khuâng:

- Tao nhờ mày giả làm anh Nghĩa tao tại vì tao không muốn bà tao lo lắng. Nhưng nếu như bà tao phát hiện ra mày không phải là anh tao thì cũng chả sao. Lúc đó tao sẽ nói thật với bà là anh tao bị oan, công an giữ lại điều tra vài hôm rồi sẽ thả ra...

Tiểu Long chớp mắt:

- Ừ, tao nghĩ anh mày thế nào cũng được cho về sớm.

Đồ Lễ chém tay vào không khí:

- Chắc chắn là như thế!

Chương 6

Tiểu Long tin rằng anh của Đỗ Lễ sẽ được cho về sớm. Nhưng sớm là chừng nào thì nó không biết. Nó chỉ biết anh Nghĩa bị giữ thế là đã hơn mười ngày rồi. Và nó đóng vai anh Nghĩa thấm thoát đã được một tuần.

Trong tuần lễ đặc biệt đó, Tiểu Long hầu như không gặp điều gì trở ngại trong việc làm anh thằng Đỗ Lễ. Trừ ngày đầu tiên, bà của Đỗ Lễ đòi xem vết sẹo khiến Tiểu Long phải vờ ôm bụng và chạy vù xuống bếp, còn từ ngày thứ hai trở đi, mọi việc diễn ra hoàn toàn thuận lợi và suôn sẻ.

Tối nào bà của Đỗ Lễ cũng ngồi trên giường lắng tai nghe Tiểu Long và Đỗ Lễ học bài, thỉnh thoảng lại trò chuyện dăm ba câu, hỏi thăm chuyện học tập vui chơi trong ngày của hai đứa với vẻ điềm nhiên, không chút nghi hoặc.

Tiểu Long dần dần quen thuộc với vai trò của mình, không còn thắc thom như ngày đầu.

Đã được Đỗ Lễ dặn dò kỹ lưỡng những khi bà hỏi tới nó, Tiểu Long đều trả lời một cách tự tin, trôi chảy khiến thằng Đỗ Lễ ngồi cạnh không ngừng gật gù tán thưởng.

Trong những ngày êm thấm đó, bà thằng Đỗ Lễ dường như đã quên mất vết sẹo nơi cườm tay của đứa cháu. Lúc vết thương chưa lành, Tiểu Long ngày nào cũng nơm nớp sợ bà nhắc tới và đòi nó đưa cho bà xem.

Nhưng khi vết thương đã thành sẹo, không nghe bà hỏi han gì, Tiểu Long lại đâm sốt ruột. Bây giờ nó lại trông cho bà hỏi tới để nó nhanh nhẹn chia tay ra. Nó muốn chứng minh cho bà biết nó đích thực là thằng Đỗ Nghĩa của bà, chứ không phải là đứa nào đội lốt, mặc dù bà chẳng nghi ngờ gì về điều đó. Nếu bà không hỏi chẳng hoá ra việc nó bấm bụng chịu đau tạo nên vết sẹo nơi cườm tay là một sự hy sinh vô ích?

Bà thằng Đỗ Lễ vẻ như không hiểu được tâm sự của Tiểu Long. Thỉnh thoảng bà vẫn kêu nó lại ngồi cạnh bà, vẫn đưa tay dịu dàng vuốt tóc nó, vẫn âu yếm nắn nắn chỗ đốt xương lồi trên vai nó và tấm tắc khen nó mập nhưng tuyệt nhiên bà chẳng đả động gì đến vết sẹo kia.

Cho tới một hôm Tiểu Long không kiên nhẫn được nữa.

Sau khi thấy bà rờ rẫm khắp đầu cổ nó mà chẳng hé miệng một lời về điều nó chờ đợi, nó liền chia tay ra:

- Bà ơi, vết sẹo nơi cườm tay cháu hôm nay bé lại rồi bà ạ.

- Đâu, cháu đưa bà xem nào.

Bà cầm lấy tay Tiểu Long, rờ rẫm vết sẹo một hồi rồi tấm tắc:

- Ủ, nó bé hơn hôm trước cháu ạ.

Tiểu Long khoái chí:

- Tại dạo này cháu kiêng ăn thịt bò đấy bà ạ.

- Ủ, cháu giỏi lắm! - Bà gật đầu - Mà cháu cũng phải kiêng cả rau muống nữa nhé.

Tiểu Long ngoan ngoãn:

- Vâng, cháu biết rồi. Cả thịt bò lẫn rau muống đều có thể làm mình lòi thịt phải không bà?

- Ủ! - Bà háp háy mắt, vừa nói bà vừa vuốt tóc nó - Cháu nhớ như vậy là tốt lắm.

Được bà khen, Tiểu Long vô cùng sung sướng. Trong một thoáng, nó quên mất nó chỉ giả vờ làm cháu bà thôi. Nó cứ tưởng nó là cháu bà thật. Một dòng suối êm mát chảy ngang qua lòng nó.

Tiểu Long mất bà từ bé. Nó chỉ còn ông. Lâu nay nó vẫn xem bà của Quý ròm như bà của mình. Bà Quý ròm cũng rất quý Tiểu Long. Nhưng bà Quý ròm không vuốt tóc nó, không nắn nắn các khớp xương nó rồi khen nó mập.

Chỉ có bà Đỗ Lễ mới đối xử với nó như thế thôi. Tất nhiên nó biết bà Đỗ Lễ tưởng nó là anh Nghĩa.

Nhưng chẳng hiểu sao mỗi lần bà âu yếm nó, nó vẫn thấy xao xuyến lạ. Nó cảm nhận được một tình cảm ấm áp toát ra trong từng lời nói, từng cử chỉ của bà.

Đỗ Lễ trêu Tiểu Long:

- Tao thấy bà tao thương mày còn hơn cả tao nữa đấy.

- À, ghen tị hả? - Tiểu Long tròn mắt dọa - Dễ thôi, tao sẽ thú thật với bà tao không phải là anh mày, tao vờ làm thế cốt để lừa bà thôi, hử bà mày sẽ hết còn thương tao.

Câu nói trêu của Tiểu Long làm Đỗ Lễ nháy dưng:

- Ấy, ấy, mày không được làm thế!

Tiểu Long cười hì hì:

- Tao nói đùa ấy! Nhưng dù tao có làm thế hay không thì rõ ràng bà mày vẫn thương anh Nghĩa hơn mày.

- Ai bảo mày vậy?

- Cần gì ai bảo! - Tiểu Long nheo mắt - Chỉ đóng vai anh mày một tuần tao đã biết bà mày quan tâm đến anh mày hơn mày. Đúng không?

Tiểu Long tưởng có thể chọc tức được bạn. Nào ngờ Đỗ Lễ vẫn thản nhiên:

- Ủ. Nhưng đây là do tao ngoan hơn anh tao. Anh tao lúc nào cũng nhong nhong ngoài phố nên bà tao rất lo. Hễ anh tao về tới nhà bao giờ bà tao cũng bắt lại ngồi cạnh bà.

- Chi vậy?

Đỗ Lễ cười:

- Bà tao muốn kiểm tra xem anh tao chạy xe có bị té ngã, bị trầy xước gì không ấy mà.

Nghe vậy, Tiểu Long toét miệng cười theo:

- Thì ra vậy!

Đỗ Lễ vừa kể chuyện đó với Tiểu Long hôm trước, hôm sau Tiểu Long đã áp dụng liền.

Khi bà nắn nắn cánh tay nó, nó oằn người kêu lên:

- Bà ơi, bà đừng có làm cháu nhột. Hôm nay cháu chẳng có thêm vết trầy nào đâu.

Bà chà chà tay lên vết xước trên bả vai Tiểu Long:

- Chứ cái gì đây?

Tiểu Long ngoẹo cổ nhìn xuống vai, giải thích:

- Đây là cháu bị quẹt vào cánh cửa. Nếu ngã xe, cháu phải trầy nhiều chỗ cơ!

Bà có vẻ tin lời Tiểu Long nên không hỏi nữa. Bà chỉ dặn:

- Lần sau đi đứng phải cẩn thận nghe cháu!

Rồi bỗng dưng bà thắc mắc chuyện khác:

- Sao dạo này bà chẳng nghe tiếng xe của cháu?

Câu hỏi bất ngờ của bà làm tóc gáy Tiểu Long dựng đứng cả lên. Đỗ Lễ ngồi đằng bàn cũng tái mét mặt.

Khi bàn bạc với nhau, cả Đỗ Lễ lẫn Tiểu Long đều quên khuấy mất chi tiết quan trọng đó. Nay nghe bà hỏi, hai đứa há hốc miệng nhìn nhau.

Mãi một lúc, Tiểu Long mới nghĩ ra cách trả lời:

- Dạo này, cháu tắt máy xe ở ngoài cổng bà ạ. Sau đó cháu mới dẫn bộ vào.

Nghe Tiểu Long ba hoa, Đỗ Lễ hỏi hớp quá xá. Vừa hỏi hớp vừa tức cười. Tiểu Long cứ làm như nhà thằng Đỗ Lễ là cơ quan nhà nước không bằng. "Yêu cầu tắt máy, xuống xe, dẫn bộ". Chỉ thiếu mỗi khoản "xuất trình giấy tờ" nữa thôi.

May mà bà không để ý. Chắc xưa nay bà ít đến các cơ quan. Bà chỉ hỏi:

- Thế sao lúc cháu đi ra khỏi nhà, bà cũng chẳng nghe động tĩnh gì?

- Lúc đi cũng vậy bà ạ! - Tiểu Long vừa đáp vừa thè lưỡi với Đỗ Lễ - Cháu dắt bộ một đôi xa mới đạp máy.

- Sao thế hở cháu?

Tiểu Long liếm môi:

- Đây là phép lịch sự bà ạ. Cháu vừa được học là phải làm như thế để tránh gây tiếng ồn cho những người trong nhà.

Tiểu Long vừa đáp vừa thâm phục mình quá chừng. Nó nghĩ chơi với Quý ròm cũng có cái lợi, thỉnh thoảng cũng nói được vài câu ba hoa xích thố.

Bà đặt tay lên vai Tiểu Long, giọng hài lòng:

- Ủ, cháu bà ngoan lắm.

Nghe bà nói vậy, vẻ căng thẳng trên mặt Đỗ Lễ lập tức biến mất. Nó cười tí mắt, tay bùm miệng để không bật thành tiếng.

Còn Tiểu Long thì mặt mày tươi tỉnh hơn hẳn.

Nhưng Tiểu Long chỉ tươi tỉnh được có một lúc. Sau đó mặt nó đậm dầu dàu. Nó chợt nhớ đến lát nữa đây, khi về nhà nó phải vất vả đối phó với những chất vấn của ba mẹ nó.

Dạo này thấy tối nào nó cũng tót ra khỏi nhà, ba mẹ nó thắc mắc ghê lắm.

- Con đi đâu mà tối nào cũng đi thế hở con?

Lần đầu tiên nghe mẹ hỏi vậy, Tiểu Long định bảo là nó đi dạy kèm. Nhưng rồi nó bỏ ngay ý định đó.

Bảo những đứa giỏi giang như Quý ròm hay nhỏ Hạnh đi dạy kèm người nghe còn tin được. Còn làng nhàng cỡ nó mà khoe đi dạy chắc chẳng ai tin. Bảo nó đi học kèm thì may ra.

- Con đi học thêm mẹ ạ.

- Học ở đâu thế? Sao chẳng thấy con xin tiền đóng tiền học?

- À, con học ở nhà Quý ròm ấy mà! - Tiểu Long nói đại.

Năm ngoái Tiểu Long từng ôm tập đến "thọ giáo" với "sư phụ" Quý ròm mấy tháng ròng rã nên lần này nghe nó nói thế, mẹ nó tin ngay. Nhất là năm nay lại là năm cuối cấp nữa.
Khi phía như vậy, Tiểu Long không ngờ Quý ròm bỗng nhiên mò đến nhà nó đúng vào lúc nó... đang đi học ở nhà Quý ròm.

Khổ nỗi, trước đó Tiểu Long đã không hề dặn dò gì Quý ròm. Thoạt đầu, nó không hờ môi với thằng ròm vì muốn tự mình điều tra về những bàn lọt lưới của Đỗ Lễ trong trận cầu với tụi 9A3. Đến khi đã rõ đầu đuôi rồi, nó lại tiếp tục giấu Quý ròm vì không muốn ai biết thêm chuyện anh thằng Đỗ Lễ bị bắt.

Vì thế mà tối hôm qua, khi vừa dứt đầu vô cửa nhà bạn, nghe nhỏ Oanh reo lên:

- Ủa, anh Quý! Anh đi đâu đây?

Quý ròm không khỏi ngạc nhiên:

- Sao em lại hỏi vậy? Tất nhiên là anh đi tìm anh Tiểu Long rồi!

Nhưng Quý ròm ngạc nhiên một thì nhỏ Oanh ngạc nhiên mười:

- Đi tìm anh Tiểu Long? Anh Tiểu Long đang ở nhà anh mà!

Quý ròm tròn tròn mắt:

- Làm gì có!

- Ủa, chứ không phải anh Tiểu Long đang học thêm với anh sao?

- Học thêm với anh? Ai bảo thế?

Nhỏ Oanh bắt đầu sinh nghi. Nó nhìn Quý ròm không chớp mắt:

- Anh Tiểu Long bảo chứ ai. Cả tuần nay tối nào anh cũng ôm tập đến học chung với anh kia mà!

Tối đây thì Quý ròm đâm ngờ ngợ. Nó đoán Tiểu Long đang chơi trò độc tổ. Hẳn dạo này tối tối Tiểu Long chuồn ra khỏi nhà đi đâu đó nhưng lại phía là đi học thêm với nó. Khổ nỗi, Tiểu Long lại không hề hó hê gì về chuyện này khiến tự dưng hôm nay nó mò tới và ú ớ trước những câu hỏi của nhỏ Oanh.

Đầu xoay như chong chóng, mãi một lúc Quý ròm mới tìm ra cách lấp liếm:

- Ờ... ờ... anh nhớ rồi. Hôm trước anh Tiểu Long có định như vậy thật...

Nhỏ Oanh nhú mày:

- Thế hôm nay thì sao hở anh?

Quý ròm tắc lưỡi:

- Hôm nay thì có thay đổi một chút xíu. Nghĩa là - Quý ròm gãi muống toẹt cả cổ - Nghĩa là... anh Tiểu Long không học với anh nữa mà học với chị Hạnh.

- Với chị Hạnh ư?

- Đúng thế, với chị Hạnh.

Quý ròm toẹt miệng cười. Nhưng nhỏ Oanh không khờ khạo như Quý ròm tưởng. Nó không để Quý ròm cười quá ba mươi giây:

- Đã biết anh Tiểu Long học ở nhà chị Hạnh sao anh còn đến đây tìm?

Quý ròm rủa thầm một tiếng và ấp úng đáp:

- Tất nhiên là trước khi đến đây, anh không biết anh Tiểu Long học ở nhà chị Hạnh. Chỉ khi nghe em nói thế, anh mới sực nhớ ra. Hôm trước, anh Tiểu Long đề nghị tới học chung với anh nhưng anh bảo dạo này anh bận lắm. Thế là anh Tiểu Long nói sẽ đến học với chị Hạnh. Anh cứ tưởng anh Tiểu Long chỉ nói suông thế thôi...

Quý ròm phía muốn toát mồ hôi. Phía một hơi dài, lại đầy đủ tình tiết lớp lang, đâu phải chuyện đơn giản.

Nhỏ Oanh hơi tin tin:

- Anh nói thật đấy hở?

- Thật chứ!

Quý ròm quẹt mồ hôi trán, đáp. Rồi sợ nhỏ Oanh tiếp tục hỏi những câu cắc có, nó lật đật quanh xe ra:

- Bây giờ anh qua nhà chị Hạnh ngay đây!

Quý ròm chỉ nói thế thôi, chứ nó biết Tiểu Long làm quái gì có mặt ở nhà nhỏ Hạnh vào giờ này. May mà nhà Tiểu Long không mắc điện thoại, nếu không nhỏ Oanh chỉ cần một cú phôn là khám phá ra sự gian dối của nó ngay.

Quý ròm không ghé nhỏ Hạnh, cũng không về thẳng nhà. Nó đứng đợi Tiểu Long ở ngoài đầu hẻm.

Nó phải gặp Tiểu Long trước khi thằng mập về tới nhà. Giờ này chắc nhỏ Oanh đang "mai phục" sẵn trong kia. Nếu không gặp nó, chắc chắn Tiểu Long sẽ "lòe đuôi" ngay khi vừa giáp mặt nhỏ em của mình. Quý ròm đợi lâu thật lâu. Thoạt đầu nó còn ngồi trên xe, chống một chân xuống đất. Sau, sốt ruột quá, nó dựng xe bên lề rồi ngồi bệt xuống vỉa hè, bụng thắc mắc không biết thằng mập mắc chứng gì mà đi lang thang lúc đêm hôm như vậy.

Tiểu Long không biết Quý ròm đang chờ mình. Nên khi về gần tới nhà, nó giật bắn người khi nghe tiếng gọi sát bên tai:

- Tiểu Long!

Tiểu Long ngoảnh lại, sững sốt khi thấy Quý ròm nhô lên cạnh gốc cây và đang toét miệng cười.

- Mày đi đâu đó? - Tiểu Long ngỡ ngàng buột miệng.

Quý ròm nheo mắt:

- Câu đó phải để dành cho tao hỏi.

Quý ròm hất hàm:

- Trả lời tao đi! Mày đi đâu về đó?

- Tao hỏi? - Tiểu Long gãi đầu - Thì tao đi loanh quanh chứ đi đâu!

- Đi loanh quanh?

- Ừ, giống như đi dạo mát vậy mà.

Quý ròm gật gù:

- Té ra là mày đi dạo mát.

Tiểu Long mừng thầm, tưởng đã gạt được thằng ròm:

- Thì mày cũng biết rồi đó...

- Tao chả biết gì cả - Quý ròm lạnh lùng cắt ngang - Vậy mà tao cứ tưởng từ nãy đến giờ mày ôm tập qua học chung với tao chứ!

Câu nói của Quý ròm khiến Tiểu Long chết đứng. Nó chờ người ra:

- Mày... mày...

- "Mày, mày" cái gì - Quý ròm hừ giọng - Nhỏ Oanh đã nói hết với tao rồi. Mày khai thật đi, cả tuần nay mày đi đâu vào buổi tối?

Biết không thể đánh lừa thằng bạn tinh quái này được, Tiểu Long đành khụt khịt mũi thuật lại mọi chuyện.

Nghe xong, Quý ròm vỗ đùi đánh đét:

- Hèn gì! Mấy hôm nay thấy mày với thằng Đỗ Lễ hay cặp kè với nhau, tao đã nghi nghi!

Rồi Quý ròm dán mắt vào mặt Tiểu Long :

- Thế mày tập làm "thảm tử cô đơn" tự bao giờ thế?

- Mày đừng có trêu tao! - Tiểu Long ngượng nghịu - Tại thằng Đỗ Lễ không muốn mọi người biết chuyện này thôi!

- Tao đùa đấy! - Quý ròm đặt tay lên vai bạn - Ngày mai tao sẽ nói chuyện với nhỏ Hạnh, rồi hai đứa tao sẽ tìm cách giúp mày và thằng Đỗ Lễ!

- Giúp tao? - Tiểu Long tròn mắt - Giúp tao như thế nào?

Quý ròm cười bí mật:

- Mai một mày sẽ biết!

Quý ròm liếc về phía đầu hẻm:

- Còn bây giờ mày phải bình tĩnh đối phó với mọi người trong nhà mày nghe chưa. Cứ bảo là mày ở nhà nhỏ Hạnh về. Khi nãy tao bảo là thoát đầu mày định học chung với tao nhưng vì bận nên đến học với nhỏ Hạnh...

Quý ròm bày cách cho bạn cận kề.

Nhưng đến khi Tiểu Long lặp lại những lời bạn mách nước, mọi người lại chẳng tin.

- Thế sao ngay từ đầu con không bảo là đến nhà Hạnh, lại nói là đến nhà Quý?

- Con nghĩ chuyện đó có gì quan trọng đâu hở mẹ! - Tiểu Long chống chế.

Anh Tuấn nhún vai:

- Tao nghi lắm! Từ ngày mày bỗng dưng hót đầu đình, tao thấy mày là lạ!

Anh Tú vung tay:

- Ngày mai bảo nhỏ Oanh đến hỏi nhỏ Hạnh là biết ngay thôi chứ khó gì!

Bây giờ nhớ lại ánh mắt nghi ngờ của mọi người Tiểu Long vẫn còn lo lắng, mặc dù sáng nay ở lớp, nhỏ Hạnh đã ôn tồn bảo nó:

- Long cứ yên tâm! Nếu có ai hỏi, Hạnh sẽ bảo là tối nào Long cũng ôm tập đến nhà Hạnh học chung...

Chương 7

Quý ròm rút cuộc vẫn không tiết lộ cho Tiểu Long biết là nó và nhỏ Hạnh định giúp thằng mập bằng cách nào.

Vì vậy, một tối đang ngồi học bài với Đỗ Lễ, nghe tiếng động lịch kịch ngoài cửa, nó ngoảnh đầu ra và xanh mặt khi thấy hai đứa bạn mình đang đứng ngay trước hiên nhà dòm vô.

Cổng nhà Đỗ Lễ không bao giờ khoá nên Quý ròm và nhỏ Hạnh lần vào tới tận cửa vẫn chẳng ai hay biết. Đỗ Lễ tuy được Tiểu Long thuật lại cuộc gặp gỡ bất ngờ giữa nó và Quý ròm hôm trước nhưng không ngờ hai đứa này lại mò đến nhà ngay vào lúc gay cấn như thế này. Do đó mặt Tiểu Long tái xanh thì mặt Đỗ Lễ cũng tái xạm. Hai đứa đánh mắt về phía chiếc giường bà thằng Đỗ Lễ đang ngồi, bụng giật thon thót: Kiểu này thì hỏng bét!

Quá bất ngờ, Đỗ Lễ chẳng biết phải làm gì. Nó cựa quậy người trên ghế một cách khổ sở, hệt như đang bị trói bởi một sợi dây vô hình nào. Còn Tiểu Long thì quỳnh quíu đặt ngón tay lên môi suýt khẽ, ra hiệu cho hai bạn mình đừng lên tiếng.

Nhưng Quý ròm là đứa ác nhon. Nó vờ như không thấy ám hiệu của thằng mập, cứ nên gót thỉnh thịch bước vào nhà, miệng oang oang:

- Xin chào!

Đỗ Lễ sợ đến líu lưỡi, mặt cắt không còn hột máu. Tiểu Long thì mồm miệng méo xệch, không rõ đang cười hay đang khóc.

Bà Đỗ Lễ nhướn mày:

- Ai thế các cháu?

Trong khi Tiểu Long và Đỗ Lễ quai hàm cứng đờ đến tội thì Quý ròm nhanh nhẩu đáp:

- Tụi cháu là bạn học của Nghĩa bà ạ.

- À! - Bà vui vẻ - Các cháu đến chơi với Nghĩa đây hờ?

- Vâng ạ!

Quý ròm lễ phép đáp, rồi quay sang Tiểu Long, nó nháy mắt:

- Sao thấy bạn bè đến chơi mà mày ngồi trơ thế hờ Nghĩa?

Bà Đỗ Lễ nghe vậy liền nhắc cháu:

- Phải đấy! Cháu rót nước mời bạn đi chứ!

Đến lúc này, Tiểu Long và Đỗ Lễ mới hoàn hồn.

Như có ai vừa nhắc một hòn núi khỏi ngực mình, Tiểu Long lật đật đứng lên:

- Tụi mày ngồi chơi để tao đi lấy nước!

Nhỏ Hạnh mỉm cười:

- Nghĩa cứ ngồi học bài đi! Bọn này không khát đâu!

Tiểu Long đánh mắt về phía bà, ngập ngừng:

- Nhưng...

Bà Đỗ Lễ như hiểu ý cháu, liền mỉm cười hồn hậu:

- Cháu cứ đi lấy nước cho các bạn đi cháu. Bây giờ không khát nhưng biết đâu lát nữa...

Bà bỏ lưng câu nói nhưng ý tứ thì quá rõ.

Lẽ ra thằng Đỗ Lễ chủ nhân phải chạy đi lấy nước. Nhưng sợ bà nghi ngờ nên nó ngồi im, mặc cho "anh Nghĩa" nó loay hoay phục vụ khách.

Khi Tiểu Long bùng nước ra, Quý ròm bô bô:

- Này, cái sẹ ở cườm tay mày như thế nào rồi? Có bé lại được chút nào không?

Nhỏ Hạnh phụ họa:

- Chắc dạo này bạn kiêng ăn thịt bò chứ gì?

- Cả rau muống nữa chứ! - Quý ròm bô sung.

Tiểu Long nhe răng cười:

- Ừ, mình kiêng cả hai!

Có lẽ trước giờ ít thấy bạn của Đỗ Nghĩa ghé nhà nên hôm nay nom bà vui lắm. Bà ngồi đằng giường, lẳng tai nghe bọn Quý ròm cười đùa, miệng móm mém cười, thỉnh thoảng lại hỏi chuyện bọn trẻ.

Đỗ Lễ hết đưa mắt nhìn đám bạn đang luôn miệng tung hứng lại lặng lẽ quay sang ngắm bà, bụng cảm động lắm

Cứ kiểu này thì bà tin chắc! Đỗ Lễ hào hứng nghĩ. Rồi vì hào hứng quá mức, nó quên phất cảnh giác, buột miệng hỏi Quý ròm:

- Ngày mai tụi mày nhớ đến chơi với anh Nghĩa tao nhé! Có tụi mày đến chơi, vui ghê là!
 Quý ròm phát hiện ngay sơ hở của bạn, liền sầm mặt:
 - A, thằng này hỗn! Mày dám gọi bạn của anh mày bằng "tụi mày" hở?
 Tiểu Long tái mặt, nạt:
 - Sao em lại...
 Đỗ Lễ giật thót:
 - Dạ, dạ... em lỡ miệng...
 Quý ròm ra oai:
 - Lần sao mày còn lỡ miệng như thế nữa, tao sẽ kêu anh Nghĩa mày bắt mày quỳ gối hoặc đét vào mông đấy!
 Bị Quý ròm thừa cơ "nạt nộ", Đỗ Lễ ức lắm. Nhưng nó chưa kịp nói gì thì bà nó đã lên tiếng:
 - Các anh la như vậy là đúng đấy cháu ạ. Ai lại gọi bạn của anh mình bằng "mày"!
 Trong khi Đỗ Lễ mặt nhăn mày nhíu thì Quý ròm bung miệng cố nén cười.
 Liếc sang bên cạnh, thấy nhỏ Hạnh đang tùm ta tùm tùm, Đỗ Lễ bất giác nóng ran mày mặt.
 Bữa đó, Đỗ Lễ tức điên.
 Nhưng khi bọn Quý ròm, Tiểu Long, nhỏ Hạnh ra về rồi, ngồi nhớ lại, nó bỗng tức cười quá xá.
 Và trong khi nhăn răng ra cười, Đỗ Lễ không biết lúc đó "anh Đỗ Nghĩa" của nó đang muốn khóc quá chừng chừng.
 Vừa đâm đầu vào nhà, Tiểu Long đụng ngay nhỏ Oanh.
 Tiểu Long chưa kịp cất tập, nhỏ Oanh đã kéo tay nó ra ngoài hiên, hạ giọng:
 - Anh đi đâu về đây?
 Câu hỏi bất ngờ của nhỏ em làm Tiểu Long giật thót.
 - Mày biết rồi mà còn hỏi! - Tiểu Long cố ra vẻ thần nhiên - Tao từ nhà chị Hạnh về chứ đâu!
 Tiểu Long liếm môi:
 - Tao và chị Hạnh học ở trên gác chứ đâu!
 Nhỏ Oanh nheo mắt:
 - Thằng Tùng cũng bảo vậy. Nhưng khi em đòi lên gác, nó lại ngăn cản.
 - Ô, tưởng gì! - Tiểu Long thờ phào - Nó muốn giữ yên tĩnh cho tụi tao học bài đấy mà!
 - Thì lúc đó em cũng nghĩ thế! Nhưng...
 Nhỏ Oanh ngưng ngang khiến trống ngực Tiểu Long đập thình thịch:
 - Nhưng sao?
 - Nhưng khi em vừa bước ra khỏi nhà thì gặp chị Hạnh đang đi đâu về.
 Thôi chết! Thế là hỏng hết bài rồi! Tiểu Long kêu trời trong bụng nhưng ngoài mặt vẫn làm bộ tỉnh:
 - À, chắc là lúc đó chị Hạnh chạy ra ngoài mua nước uống!
 Tiểu Long sờ tay lên cổ:
 - Học bài nhiều khát nước ghê vậy đó! Những lúc ngồi học bài lâu, mày cũng thấy cổ họng khô rang phải không?
 - Ừ, học bài là chúa hay khát nước! - Nhỏ Oanh đồng ý một cách vui vẻ - Hôm nào học bài nhiều, em cứ chạy xuống bếp rót nước liên tục!
 Thấy nhỏ em hưởng ứng nhanh nhẩu, Tiểu Long như nở từng khúc ruột. Nó cười híp mắt:
 - Đây! Thế thì mày cũng biết rồi đấy! Tao có phịa đâu!
 Nhưng Tiểu Long không có dịp cười lâu. Nhỏ Oanh bỗng nghiêm mặt:
 - Nhưng lúc đó không phải chị Hạnh đang đi mua nước về!
 Tiểu Long khịt khịt mũi:
 - Mày sao đa nghi quá...
 - Em chả đa nghi gì cả - Nhỏ Oanh cười khì - Vì sự thực là chị Hạnh ở nhà anh Đỗ Lễ về kia mà!
 Nhỏ Oanh vừa nói vừa cười nhưng Tiểu Long lại nghe như đại bác nổ ngang tai. Nó đứng sững như trời trồng, miệng há hốc:
 - Sao... sao mày biết?
 Nhỏ Oanh tươi hơn hớn:
 - Sao lại không biết! Hơn mười ngày nay, tối nào anh cũng đến nhà anh Đỗ Lễ để đóng vai anh Đỗ Nghĩa, đúng không?
 - Ừ, quả có thể thật! - Tiểu Long ngơ ngác đáp - Bộ chị Hạnh kể cho mày nghe hả?
 - Ừ! - Nhỏ Oanh không buồn giấu giếm - Chị Hạnh kể cho em nghe. Và dặn em đừng nói cho ai trong nhà

biết.

Tiểu Long áp tay lên ngực, nín thở hỏi:

- Thế mày có nói không?

- Không! - Nhỏ Oanh chớp mắt - Khi nãy anh Tuấn anh Tú hỏi, em bảo anh đang học bài ở nhà chị Hạnh.

- Ủ, mày nói thế là hay lắm!

Tiểu Long thở phào. Rồi nó chép miệng phân trần:

- Tao chả làm gì bậy bạ. Tao chỉ sợ ba mẹ lo thôi.

Nhỏ Oanh chun mũi:

- Xi! Ai chẳng biết là anh giúp bạn! Nếu là chuyện bậy, em đã méc mẹ lâu rồi!

Nhỏ Oanh xưa nay vốn hiền lành, nhưng chơi với nhỏ Diệp em Quý ròm riết, có vẻ đã bắt đầu lấy sự lém lỉnh của bạn. Nghe cô em giở giọng dọa nạt, Tiểu Long muốn thò tay cốc cho nó một cái nhưng lại sợ nó khùng lên đi nói lung tung, đành mím môi bỏ tay xuống.

- Anh định làm gì thế? - Nhỏ Oanh ngạc nhiên trước cử chỉ kỳ quặc của ông anh.

- Ờ... ờ.. tao có định làm gì đâu!

Tiểu Long lấp liếm đáp, rồi để nhỏ Oanh khỏi vắn vẹo lời thôi, nó nói lảng sang chuyện khác:

- Nghe nói anh Đỗ Nghĩa sắp được tha rồi, tao chẳng còn phải ra khỏi nhà để mày cất công đi kiếm nữa đâu!

Chương 9

Đỗ Lễ bảo bà nó già rồi nên không còn tinh ý nữa. Nhưng Tiểu Long thì không thể nói như thế về mẹ mình.

Mẹ nó nhác thấy nó tặng con cào cào lá dừa cho nhỏ Oanh, liền hỏi:

- Ở đâu thế hở con?

- Bà của bạn Đỗ Lễ làm đấy mẹ ạ! - Tiểu Long hào hứng khoe - Bà già rồi mà khéo tay ghê là!

Mẹ nó tròn xoe mắt:

- Bà bạn Đỗ Lễ là ai?

Thắc mắc của mẹ làm Tiểu Long chết đứng. Một lần nữa, nó quên bém những điều cần phải nhớ. Ở nhà Đỗ Lễ, nó quên mất nó là anh của bạn mình. Về tới nhà, nó lại không nhớ nó vừa từ nhà nhỏ Hạnh trở về. Tiểu Long khác Quý ròm. Nó không quen chơi trò đóng kịch, lại đóng suốt từ ngày này qua ngày khác. Vì vậy mà nó sơ hở hàng đồng.

Lần này cũng vậy, nghe mẹ hỏi, Tiểu Long toát mồ hôi đầy trán.

- Bà của bạn Đỗ Lễ hở mẹ? - Tiểu Long ấp úng, tròng mắt đảo lia - Bà bạn Đỗ Lễ cũng tức là bà của bạn Hạnh đấy mà!

- Bà bạn Đỗ Lễ sao là bà của bạn Hạnh được hở con?

- Tại mẹ không biết đó thôi! - Tiểu Long khụt khịt mũi - Bạn Đỗ Lễ và bạn Hạnh là chị em chú bác đấy!

- Ra thế! - Mẹ nó gật gù.

Nhưng Tiểu Long chưa kịp thở ra, mẹ nó lại hỏi:

- Nhưng con gặp bà của bạn Hạnh ở đâu? Theo như mẹ biết, thì bà đâu có sống chung với gia đình bạn Hạnh.

Mẹ Tiểu Long chưa bao giờ đến nhà nhỏ Hạnh và Quý ròm. Nhưng qua những lời kể huyền thuyên của Tiểu Long, cả gia đình nó điều biết nhà nhỏ Hạnh và Quý ròm có bao nhiêu người, gồm những ai. Vì vậy, nay nghe nhà nhỏ Hạnh có thêm một người bà, mẹ nó ngạc nhiên lắm.

- Dĩ nhiên là bà ở chỗ khác! - Tiểu Long bối rối đáp - Hôm nay bà chỉ ghé chơi thôi.

- Ra thế!

Mẹ nó lại thốt câu quen thuộc.

Tiểu Long liếc mẹ, nơm nớp chờ câu hỏi tiếp theo.

Nhưng mẹ nó không hỏi nữa. Mà quay sang nhỏ Oanh:

- Đưa con cào cào mẹ xem nào!

Nhỏ Oanh rút rề đưa con cào cào cho mẹ, không hiểu nghĩ sao bỗng dưng nói:

- Thật đấy mẹ ạ.

- Gì cơ?

- Bà của chị Hạnh ấy mà. Bà hay đến chơi nhà chị Hạnh lắm.

Hóa ra nhỏ Oanh sợ mẹ nghi ngờ Tiểu Long. Thấy mẹ gạn hỏi ghê quá, nó đâm lo lắng cho anh nó.

Mẹ nó không hiểu tâm trạng của nó, thờ ơ đáp, tay vẫn mân mê con cào cào:

- Ừ.

- Bà của chị Hạnh cũng tức là bà của anh Đỗ Lễ đấy mẹ ạ! - Nhỏ Oanh lại nói.

Mẹ nó lại "ừ" và đưa con cào cào lại cho nó, giọng nhẹ nhàng:

- Con cào cào đẹp quá! Con chơi nhẹ tay nhé!

Nhỏ Oanh dạ khẽ, mừng rỡ thấy mẹ chẳng có vẻ gì nhớ đến câu chuyện lúc nãy.

Tiểu Long cũng thở phào. Nó dụi dằm đưa mắt nhìn em, cảm động nhủ: Tội nó ghê! Nhỏ Oanh vốn không phải là đứa lạnh mồm lẹ miệng và giỏi chơi trò dốt tổ. Thế mà lần này, để che chở cho Tiểu Long, nó đã phải bịa bao nhiêu là chuyện. Phải nói dối hoài như thế, chắc nó khổ tâm lắm!

Tiểu Long băng khuâng nghĩ và ngoắt nhỏ Oanh ra ngoài sân, thì thảo thông báo:

- Sáng ngày một anh Đỗ Nghĩa được về rồi!

- Ôi! - Nhỏ Oanh bật reo khẽ - Anh nói thật đấy hở?

- Thật. Rốt cuộc thì người ta cũng hiểu là anh Đỗ Nghĩa chẳng có tội gì.

- Ừ. Ngay từ khi biết chuyện này, em cũng tin như thế.

Tiểu Long âu yếm nhìn em:

- Thế là mày khoẻ rồi nhé.

- Khoẻ chuyện gì?

- Mày khỏi phải nói dối mọi người nữa. Mà mày thì đâu có thích nói dối, đúng không?

Nhỏ Oanh cười hồn nhiên:

- Ủ, em chả thích nói dối. Ngay cả anh nữa, anh cũng đâu có thích nói dối, đúng không?

Tiểu Long nhanh nhẩu gật đầu:

- Ủ, tao cũng y như mày. Nói dối nó ngượng miệng ghê ghê là!

- Anh và em nói dối là do bắt buộc dĩ thôi! - Nhỏ Oanh chép miệng nói, nom nó lúc này y hệt người lớn.

Nhỏ Hạnh và Quý ròm cũng cùng ý nghĩ như nhỏ Oanh.

Sáng hôm sau, vừa ôm cặp lò dò bước vào cổng, Tiểu Long đã gặp ngay thằng ròm và nhỏ Hạnh đang tho thẩn trong sân trường.

Quý ròm cười cười nhìn bạn:

- Tóc mày dài ra rồi đấy.

Tiểu Long đưa tay xoa đầu:

- Ủ.

Quý ròm lại nói:

- Chiều nay mày đi cắt tóc là vừa.

- Tao không cắt đầu đình nữa - Tiểu Long khịt mũi - Tao sẽ để dài như trước.

Quý ròm gật gù về hiểu biết:

- Ngày mai anh thằng Đỗ Lễ được về nhà rồi chứ gì?

- Ủ.

Quý ròm nheo nheo mắt:

- Nhưng dù sao mày để đầu đình trông vẫn đẹp hơn!

- Thôi đi! - Tiểu Long ngượng nghịu - Mày đừng có trêu tao!

- Mày làm như mày hiền lắm đấy! - Quý ròm hừ mũi - Đạo này mày đâu còn là thằng Tiểu Long khù khờ như xưa nữa!

Trước vẻ mặt ngơ ngác của bạn, Quý ròm tủm tỉm nói thêm:

- Thằng Tiểu Long nếu vẫn còn là "ngốc tử" thì làm sao lừa bà thằng Đỗ Lễ gần nửa tháng nay một cách êm xuôi như thế được?

- Mày đừng có nói vậy! - Tiểu Long kêu lên đầy xúc động - Tao không lừa bà!

- Đúng là Long không lừa bà! - Nhỏ Hạnh bênh Tiểu Long - Quý đừng chọc Long nữa!

- Ủ, thì mày không lừa! - Quý ròm biết mình nói đùa quá trớn, liền chữa lại - Lừa là phải xấu xa ghê lắm.

Ở đây mày không vậy, đúng không?

Tiểu Long dè dặt gật đầu:

- Đúng.

- Mày chỉ đóng kịch cho bà khỏi biết chuyện anh thằng Đỗ Lễ bị bắt thôi, đúng không?

- Đúng.

- Và mày đã diễn xuất khéo đến nỗi bà thằng Đỗ Lễ chả nghi ngờ một mảy may nào, đúng không?

Tiểu Long chột dạ:

- Ờ... ờ...

- Còn "ờ, ờ" gì nữa! - Quý ròm cười toe - Thế là mày chơi trò dóc tổ còn giỏi hơn tao gấp mấy lần rồi đấy! Từ nay tao phải kêu mày bằng "sư phụ" mới đúng!

Tiểu Long đỏ mặt:

- Đó là do thằng Đỗ Lễ bày cho tao thôi.

Nhỏ Hạnh mỉm cười:

- Thật ra Long làm chuyện này cũng vì bắt buộc dĩ thôi, Long há?

Tiểu Long chưa nguôi âm ức:

- Dĩ nhiên rồi. Chứ ai lại muốn dối bá! Vậy mà thằng ròm...

Quý ròm vỗ vai bạn, cười xoa:

- Đó là tao trêu mày thôi! Chứ tao và Hạnh mấy hôm nay chả hòa vào với mày là gì! Mà hai đứa tao cũng vì bắt buộc dĩ mới phải làm thế thôi!

Tiểu Long nghe thằng ròm tuôn một tràng, lòng dần bình tĩnh trở lại. Bà Đỗ Lễ thương nó như cháu ruột, dặn dò bảo ban nó đủ thứ, nấu chè nấu xôi cho nó ăn, lại mò mẫm tết đồ chơi tặng nó, nó nỡ nào lừa gạt bà. Thời gian qua, sở dĩ nó nhận lời Đỗ Lễ, sở dĩ nó bầm bụng sấm vai anh Đỗ Lễ chỉ vì không muốn bà lo lắng, phiền não thôi.

Đỗ Lễ tất nhiên thừa hiểu những cố gắng lớn lao của bạn. Vừa vào lớp được ít phút, nó chồm lên khều vai Tiểu Long:

- Cảm ơn mày nhiều nhiều nhé!

Tiểu Long quay lại:

- Có gì đâu!

- Ngày mai anh tao về rồi! - Đỗ Lễ nói, cặp mắt sáng lên.

- Tao biết rồi.

Nhìn thoáng qua mặt bạn, Đỗ Lễ ngập ngừng hỏi:

- Thế tối nay mày có đến nhà tao nữa không?

- Đến chứ! - Tiểu Long mỉm cười - Cho đến chừng nào anh Đỗ Nghĩa chưa có mặt ở nhà, tao vẫn là anh mày!

Đỗ Lễ cũng cười:

- Ủ, tối nay tao cho mày làm anh tao bữa cuối đây!

Tiểu Long quay đi, nhưng vừa ngoảnh lên không hiểu nghĩ sao nó lại quay xuống, chớp mắt nói:

- Tao thương bà mày lắm!

Nói xong, nó hấp tấp quay lên, lần này là quay lên hẳn. Vì nó thấy gương gương về sự thú nhận của mình.

Và nó nghe tiếng Đỗ Lễ thì thầm sau lưng:

- Bà tao cũng thương mày lắm!

- Ủ.

Thằng Đỗ Lễ đúng là đứa đại mồm. Nói vậy là được rồi, tự dưng nó ngửa miệng "bổ sung":

- Bà tao cứ tưởng mày là anh Nghĩa tao!

Câu nói vô tình của Đỗ Lễ khiến Tiểu Long nghe nhói trong lòng một cái. Câu nói đó kéo Tiểu Long quay về với sự thực.

Sự thực là Tiểu Long mất bà từ bé, xưa nay nó vẫn khao khát tình thương trìu mến của một người bà.

Những ngày qua nó đã tìm thấy tình thương đó nơi bà thằng Đỗ Lễ. Nhưng cũng một sự thực không kém rõ ràng là không phải bà thương thằng Tiểu Long khờ khờ mà chính là thương thằng Đỗ Nghĩa của bà.

Bất giác Tiểu Long cảm thấy buồn tủi. Nó chợt nhận ra rằng dù sao nó cũng chẳng có người bà nào.

Ý nghĩ đó khiến nó bần thần suốt cả buổi sáng.

Chương 10

Tiểu Long bước những bước nặng nề. Hôm nay là hôm cuối cùng nó đóng vai anh Đỗ Nghĩa. Cũng là hôm cuối cùng nó đến nhà Đỗ Lễ. Thực ra nó chẳng thích thú gì chuyện đóng giả người khác. Đó chỉ là chuyện chẳng đáng dừng. Nhưng không hiểu sao khi nhiệm vụ khó khăn này sắp chấm dứt, lòng nó lại chẳng nhẹ nhõm như nó nghĩ. Có một điều gì đó cứ vướng víu trong lòng.

Tiểu Long vừa xuất hiện ở cửa, Đỗ Lễ đã hấp tấp chạy ra đón.

Nó liếc về chỗ bà ngồi rồi quay lại thì thào với bạn:

- Còn bữa cuối cùng thôi đây.

Thấy Tiểu Long ngân tò ten, Đỗ Lễ nháy mắt nói thêm:

- Mày cẩn thận nhé. Cố đừng để sơ suất gì.

Tiểu Long chưa kịp đáp, bà đã lên tiếng hỏi:

- Cháu về đây hả Nghĩa?

- Dạ cháu đây ạ.

Vừa đáp Tiểu Long vừa bước lại gần bà.

Nó ngồi xuống cạnh giường và ôm cánh tay bà.

- Bà ơi, cháu yêu bà lắm! - Nó nói, giọng xúc động.

Bà vuốt tóc Tiểu Long:

- Bà cũng yêu cháu lắm, cháu ngoan của bà ạ.

Đỗ Lễ ngồi đằng bàn vọt miệng:

- Bà yêu cả cháu nữa chứ?

- Ừ, cả cháu nữa! - Bà mỉm cười hiền lành - Bà yêu cả hai đứa.

Tiểu Long lấy từ trong túi xách ra một ổ bánh bông lan:

- Bà ơi, cháu mua cho bà cái này đây ạ.

- Gì thế cháu?

Tiểu Long đặt ổ bánh vào tay bà:

- Bánh bông lan. Bánh này mềm lắm bà ạ.

- Ôi, cháu mua làm gì thế? - Bà kêu lên - Bà già rồi, đâu có ăn uống bao nhiêu!

Tiểu Long khịt khịt mũi:

- Mai một cháu... đi học suốt. Cả em cháu cũng thế. Cháu mua bánh cho bà để đây, khi nào đói bụng bà lấy ra ăn.

Bà khẽ "ồ" một tiếng và cảm động đưa tay nắn nắn bả vai Tiểu Long. Tuy bà không nói gì nhưng Tiểu Long đọc được sự âu yếm trong cử chỉ của bà.

- Vết sẹo trên cườm tay cháu càng ngày càng bé lại bà ạ.

Tự dưng Tiểu Long buột miệng khoe. Và nó chìa cánh tay ra trước mặt bà:

- Bà ơi, bà sờ xem thử nào!

Bà sờ tay lên vết sẹo, gật gù:

- Ừ, đúng là nó bé lại thật.

Tiểu Long nhíu mày cố nghĩ ra chuyện gì để nói với bà. Hôm nay nó muốn ngồi với bà lâu lâu một chút. Ngày mai khi anh Đỗ Nghĩa đã về nhà, hẳn nó sẽ không dám bén mảng lại đây nữa. Nó chả biết đến bao giờ nó mới lại gặp bà, mới lại được ngồi cạnh bà để nghe những ngón tay gầy guộc của bà mơn man lên tóc, lên vai nó.

- Con cào cào bà cho cháu đâu rồi hở cháu? - Bà bỗng hỏi.

Bà hỏi Tiểu Long nhưng Đỗ Lễ lại tái mặt. Đỗ Lễ biết Tiểu Long đã đem con cào cào về nhà, đã tặng cho nhỏ Oanh mất rồi. Hôm qua Tiểu Long đã nói với nó như thế.

Đỗ Lễ nhấp nhòm trên ghế, hồi hộp dán mắt vào mặt bạn.

- Con cào cào ấy hở bà! - Tiểu Long bối rối đáp, mặt nó cũng xanh lè xanh lét - Cháu đã đem lên trường...

- Rồi cháu đánh mất hở cháu?

- Không ạ! - Tiểu Long đưa tay quẹt mũi - Tụi con gái thấy con cào cào xinh quá, liền hỏi xin. Thế là cháu đem cho tụi nó.

Rồi sợ bà phật ý, nó rụt rè nói thêm:

- Như thế là không nên hở bà?

- Nên chứ cháu - Bà nhẹ nhàng đáp - Như vậy là cháu tốt với bạn. Để bà tết cho cháu con cào cào khác.

- Thế nhờ bạn nào lại hỏi xin tiếp thì sao hở bà?

- Thì cháu cứ tặng cho bạn. Rồi bà sẽ lại làm cho cháu một con cào cào khác nữa.

- Anh Nghĩa ơi! - Đỗ Lễ thành linh gọi - Lại chỉ giùm em bài toán này với!

Tiểu Long chạy lại:

- Bài toán nào?

Đỗ Lễ thấp giọng:

- Tao phịa đây Tao muốn mày lại đây ngồi với tao!

- Sao thế?

- Còn trắng với sao gì nữa - Đỗ Lễ nhăn nhó - Mày ngồi đằng đây bép xép một lát thế nào cũng lòi đuôi!

Tiểu Long liếc môi:

- Từ nãy giờ tao có nói gì bậy bạ đâu!

- Từ nãy đến giờ thì chưa. Nhưng từ giờ trở đi thì chẳng biết chuyện gì sẽ xảy ra. Tốt nhất là mày cứ ngồi đây với tao!

Đỗ Lễ làm Tiểu Long tức điên. Tất nhiên là nó biết bạn thân trọng như thế là đúng. Khi nãy suýt chút nữa nó đã bị hổ về chuyện con cào cào đấy thôi.

Nhưng Đỗ Lễ lại không đếm xỉa gì đến tâm trạng của nó. Ngày mai nó không còn đến đây nữa, do đó nó muốn trò chuyện cùng bà nhiều nhiều. Thế mà thằng Đỗ Lễ lại bắt nó ngồi đây.

Tiểu Long không biết trút sự bức bối vào đâu, liền cau mặt gắt:

- Bài toán dễ ợt thế này mà làm không ra hả?

Vẻ đờ đờ sát khí của bạn khiến Đỗ Lễ sững sốt. Nó áp ứng:

- Tao...

- Còn hồn láo nữa! - Tiểu Long lại nạt - Mày xưng hô với anh mày như thế đấy hả?

Đỗ Lễ hoảng hồn lắp bắp:

- À, em...

- Học với chẳng hành! - Tiểu Long cắt ngang, giọng tiếp tục gầm gừ - Chắc tao phải cốc cho mày vài cái quá!

Không biết Tiểu Long nói thật hay nói chơi nhưng thấy mặt mày thằng mập hắc ám quá xá, Đỗ Lễ vội vàng nhích tuốt ra xa.

Nó nhích ra mà lòng nó ầm ức ầm. Chuyện ôn tập chỉ là chuyện vờ, chuyện nó nhờ Tiểu Long giảng bài cũng là chuyện vờ nốt, thế mà thằng mập lại cáu kỉnh thật. Thấy Tiểu Long nóng tiết lên với nó, Đỗ Lễ muốn cự lại quá. Nhưng có bà ngồi đó, nó đành ngậm bồ hòn làm ngọt.

Đỗ Lễ làm bầm trong miệng:

- Đợi đấy! Ngày mai sẽ biết tay nhau...

Vẻ nhăn nhó khó coi của Đỗ Lễ khiến Tiểu Long bất giác phì cười. Bỗng chốc nó quên bém mắt giận hờn. Nó vỗ vai bạn, tươi tỉnh hạ giọng:

- Đùa tí mà!

Đỗ Lễ nghiêng răng ken két:

- Đùa kiêu mày có ngày tao đứt gân máu tao chết mất!

Tiểu Long chưa kịp đáp, bà chợt lên tiếng:

- Học bài làm bài cho xong đi các cháu, đừng có ở đó cãi nhau mãi như thế!

Đỗ Lễ giật thót:

- Tụi cháu có cãi nhau gì đâu bà. Tụi cháu chỉ giỡn chơi thôi!

Nói xong, nó vội cầm mặt vào tập, miệng lầm rầm.

Tiểu Long cũng giở tập ra, ngoác miệng ê a.

May mà bà không rành chương trình học của bọn trẻ, nếu không bà sẽ biết ngay cái bài mà "thằng cháu Đỗ Nghĩa" của bà đang tụng lấy tụng để kia là bài học của lớp chín chứ chả phải của lớp mười một gì sất.

Hai đứa ngồi vừa vờ vẹt học bài vừa sốt ruột liếc mắt về phía bà.

Nhưng hôm nay bà làm sao ấy.

Mọi hôm bà vẫn thường đi ngủ sớm. Tám giờ, muộn lắm là tám giờ mười lăm bà đã nằm xuống gối rồi.

Nhưng hôm nay, đã hơn tám giờ rồi mà bà vẫn còn ngồi đó.

Mà bà chưa ngủ thì Tiểu Long chưa thể ra về được.

Đỗ Lễ đưa mắt nhìn bạn, hỏi qua hơi thở:

- Giờ sao mày?

- Cứ đợi thêm một lát nữa.

Đỗ Lễ bắn khoăn:

- Mày về trễ, có bị la không?

- Không sao đâu! Chắc bà sẽ đi nằm ngay bây giờ thôi!

Nhưng Tiểu Long đoán trật lất. Tội nó cầm đầu tưng bài một hồi, ngoảnh sang vẫn thấy bà ngồi yên trên giường, tay phe phẩy chiếc quạt giấy một cách thông thả.

Cuối cùng, Đỗ Lễ đành hắng giọng:

- Sao hôm nay bà thức khuya thế hở bà?

- Ủ, hôm nay tự nhiên bà không thấy buồn ngủ.

Câu trả lời của bà làm Đỗ Lễ thất vọng quá. Nó tặc tặc lưỡi, nói trống không:

- Hôm nay trời đâu có nóng bức như mọi hôm!

- Ủ, hôm nay trời không oi bức, nhưng không hiểu sao bà vẫn không ngủ được.

Tiểu Long đưa tay quạt mũi:

- Bà nên ngủ sớm bà ạ. Thầy cháu bảo thức khuya là có hại cho sức khỏe lắm đấy.

- Cha mày! - Bà mỉm cười trách yêu - Cháu cứ làm như bà là học trò của cháu vậy!

- Cháu nói thật đấy bà ạ!

Tiểu Long vừa nói vừa chạy lại giường. Nó ngồi xuống và cầm lấy tay bà:

- Thầy cháu bảo ban ngày làm việc nhọc mệt, ban đêm phải đi ngủ sớm để cơ thể sửa chữa lại những chỗ hỏng hóc trong người...

Bà cười:

- Y như cháu vẫn sửa chiếc xe của cháu mỗi ngày vậy chứ gì!

Nghe nhắc đến xe cộ, Tiểu Long giật thót:

- Vâng ạ... Cũng tựa tựa như thế.

- Ủ. Có lẽ thầy cháu nói đúng đấy.

Tiểu Long mừng rơn:

- Thế là bà sẽ đi ngủ sớm phải không bà?

- Ủ, bà sẽ đi ngủ ngay bây giờ.

Bà gật đầu đáp, nhưng bà vẫn chưa đi ngủ ngay. Bà trầm ngâm một thoáng, rồi buông chiếc quạt xuống, bà khẽ đưa tay vuốt tóc Tiểu Long, giọng dịu dàng:

- Cả cháu nữa, cháu cũng nên đi ngủ sớm. Đừng chờ bà ngủ rồi mới về!

Giọng bà nhẹ nhàng nhưng Tiểu Long nghe như sét đánh bên tai. Cả Đỗ Lễ ngồi đằng bàn cũng giật nảy người. Cả hai đứa ngơ ngác nhìn nhau, mặt đầy sửng sốt.

Mãi một lúc Tiểu Long mới rụt rè lên tiếng:

- Bà bảo cháu về đâu cơ?

- Thì về nhà cháu chứ về đâu! - Giọng bà vẫn điềm nhiên.

Tiểu Long như không tin vào tay mình. Nó lúc lắc đầu, cổ trần tĩnh:

- Bà nói gì cháu không hiểu! Cháu ở ngay trong nhà mình còn về đâu nữa?

- Đây không phải là nhà cháu! Cháu đâu phải là thằng Đỗ Nghĩa của bà.

Tiểu Long và Đỗ Lễ chưa hết kinh hoàng, bà đã thùng thẳng tiếp:

- Thằng cháu của bà chơi với bạn xấu đã bị công an giam giữ ba tuần nay rồi. Nhưng ngày mai thì nó sẽ được tha về cháu ạ.

Đỗ Lễ không kìm được nữa. Nó hét lên:

- Ôi, bà! Làm sao mà bà biết tất cả những chuyện đó? mẹ cháu nói với bà phải không?

- Mẹ cháu không nói gì với bà, vì sợ bà lo lắng. Nhưng khoảng một tuần sau hôm anh Nghĩa cháu bị bắt, công an đã đến tận nhà điều tra. Mà lúc đó thì mẹ cháu đã ra tiệm, còn cháu thì đi học, chỉ có mình bà ở nhà...

- Ôi, thế ra ngay hôm đầu tiên thằng Tiểu Long đến nhà ta, bà đã biết ngay nó không phải là anh Nghĩa rồi ư?

Bà quay sang Tiểu Long, bàn tay vẫn âu yếm đặt trên đầu nó:

- Cháu tên là Tiểu Long ư?

- Vâng ạ.

Tiểu Long lí nhí đáp, mặt đỏ tới mang tai, may mà bà không nhìn thấy.

- Bà không biết tên cháu. Nhưng bà biết cháu là một đứa trẻ ngoan.

Bà càng khen, Tiểu Long càng ngượng:

- Cháu không ngoan đâu bà ạ. Cháu đã gạt bà...

- Chuyện đó không phải do bạn Tiểu Long đâu bà. Chính cháu đã nhờ bạn ấy đấy. Chính cháu mới không

phải là đứa trẻ ngoan.

- Các cháu đều ngoan cả! - Bà nói, giọng cảm động - Không cháu nào gạt bà. Các cháu chỉ muốn cho bà yên tâm thôi. Bất đắc dĩ các cháu mới phải làm thế!

Bà là người thứ tư bảo việc giả mạo của Tiểu Long là bất đắc dĩ, sau nhỏ Oah, Quý ròm và nhỏ Hạnh. Ba tiếng đó khiến Tiểu Long thở ra một hơi dài nhẹ nhõm. Như vậy là bà không giận nó. Bà cũng không trách cứ nó. Bà vẫn khen nó là đứa trẻ ngoan.

Và bà không chỉ khen một mình Tiểu Long. Bà còn khen cả đứa đầu trò là thằng Đỗ Lễ. Vì vậy, Đỗ Lễ cũng phần khởi không kém gì bạn.

Qua cơn hoảng hốt, nó bắt đầu bô bô:

- Nhưng bà thấy thằng Tiểu Long đóng kịch có tài không hở bà? Nếu các chú công an không đến nhà ta, bà đâu có phân biệt được nó với anh Nghĩa phải không?

- Bà vẫn phân biệt được! - Bà cười hiền hậu - Vì cháu Tiểu Long không chạy xe gắn máy, không biết xưa nay bà vẫn hay tét cào cào bằng lá dừa...

Đỗ Lễ chống chế:

- Đó đâu phải là sơ hở gì lớn hở bà?

- Đúng vậy. Đó không phải là những sơ hở lớn. Sơ hở lớn nhất của cháu Tiểu Long là vết sẹo nơi cườm tay. Vết sẹo của anh Nghĩa cháu nằm ở cườm tay trái, còn vết sẹo của cháu Tiểu Long lại nằm ở cườm tay phải.

Nhận xét của bà làm Tiểu Long điếng người. Khi bà nắm lấy tay nó đòi xem vết sẹo, bà nắm tay phải. Thế là nó cứ đinh ninh vết sẹo của anh thằng Đỗ Lễ nằm ở cườm tay phải. Hoá ra không phải thế. Hoá ra ngay lần đầu tiên gặp nó, bà đã biết ngay nó là kẻ giả mạo. Thế nhưng bà vẫn không nói gì. Bà vẫn đối xử với nó dịu dàng như thể nó là cháu của bà. Bà vẫn âu yếm xoa đầu nó, vẫn nấu chè nấu xôi để dành chờ nó tới ăn, vẫn kiếm lá dừa mò mẫm tét cào cào tặng nó. Sáng nay ở trên lớp nghe thằng Đỗ Lễ bảo "Bà tao thương mày lắm, bà tao tưởng mày là anh Nghĩa tao", Tiểu Long đã tủi thân vô hạn. Nhưng bây giờ thì nó đã hiểu. Bà thương nó, dù biết nó không phải là cháu Đỗ Nghĩa của bà. Như vậy là bà thương nó thật. Cũng như nó đã thương bà thật.

- Cháu còn một điểm rất khác với thằng Nghĩa của bà ! - Bà bỗng nói - Thằng Nghĩa của bà hư lắm. Nó không được ngoan ngoãn, lễ phép như cháu đâu!

- Ra thế! - Đỗ Lễ vọt miệng trêu bà - Hèn gì cháu thấy bà cưng Tiểu Long một cách đặc biệt dù bà biết nó không phải là cháu của bà!

- Cháu nói vậy là sai rồi! - Bà nói, giọng nghiêm trang - Tiểu Long là cháu của bà, luôn luôn là cháu của bà. Bà xem Tiểu Long cũng như cháu và anh Nghĩa cháu vậy!

- Đúng đó, bà ơi! - Tiểu Long xúc động kêu lên - Cũng như cháu vậy. Cháu luôn luôn xem bà là bà của cháu.

Đỗ Lễ láu lỉnh:

- Bà cứ xem Tiểu Long là cháu của bà và Tiểu Long cứ xem bà là bà của nó, nhưng cháu thì cháu nhất định không xem Tiểu Long là anh của cháu nữa đâu. Nó chỉ là bạn của cháu thôi.

- Cháu chỉ mồm mép là giỏi! - Bà cười vui vẻ - Lo đưa bạn ra về đi kìa!

Đỗ Lễ đứng lên, nháy mắt với Tiểu Long :

- Thôi, về đi chứ! Ngày mai trở đi mày tha hồ đến thăm bà, không cần phải nấn ná như thế đâu!

Tiểu Long cũng đứng dậy:

- Cháu về, bà nhé!

- Ừ, cháu về đi kéo ba mẹ mong. Rảnh rồi nhớ đến chơi với bà!

Nhưng Đỗ Lễ và Tiểu Long vừa dợm bước đã thấy Quý ròm và nhỏ Hạnh lù lù ngay cửa.

Không biết bí mật đã vỡ lở, Quý ròm oang oang khiến hai thằng bạn nó ôm bụng cười bò:

- A, Đỗ Nghĩa, Đỗ Lễ! Hai anh em mày hẹn tui tao đến chơi sao bây giờ lại định đi đâu đấy?

HẾT